

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

יום ראשון, י"ז בסיון תשע"ד 15.6.2014	יוצא לאור בשיתוף ידיעות אחרונות	עורכת אחראית תאיר שכנר רוכמן	עורכת עדן סינדרובסקי	עורכת ומורה מלווה ורדה קרין	מנהלת בית הכפר נעמי אלישיב	מנכ"ל הכפר ד"ר קובי נווה (סיסקו)	בית הכפר התיכון הכפר הירוק
---	------------------------------------	---------------------------------	-------------------------	--------------------------------	-------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------

מאסטר שף המאכל הבריא
בכיתות ט', שיעור מאלף
באילוף עם הגור ספוט,
צעידה עם פרחים, ימי
לימוד בשלולית החורף
וזריעה בחממה בשיעורי
שטח • אלה מקצת
הפעילויות המוקדשות
לסביבה ולאורה חיים בריא
בבית הכפר • עמ' 13

החיים בירוקה

חדשות

3

צדק לנו---לם

השופטת יצחקי בהצאה

24 שעות

5

מתכוננים למחר

מקום טוב בתחרות
הרובוטקה

7 לילות

19

אמנים לרגע

יוצרים פורטרט עצמי

שעות נוספות

24

החג הכיפי מכולם

פורים בפתח הכפר במתח

הכפר רואה עולם

משלחות לאיטליה ולאוסטריה, ופרידה בטיול לאילת
• מטיילים ונהנים • עמ' 16

מזיעים ומתחזקים

מכשירי כושר חדשים הותקנו בכפר לשימוש חופשי
גם שיעורי ספורט מתקיימים שם • עמ' 3

המנהלת

נעמי אלישיב

ממשיכים בכל הכוח

בתוכנית "כספות" במכון ויצמן. שמחנו להשתתף שש השכבות, בטקס זריעת שדה החיטה, כחלק מתוכנית שנתית. נסיים את השנה באירוע של קציר החיטה בשבועות. חופשה נעימה לכל התלמידים, גיוס נעים למסיימי י"ב.

בהערכה רבה לכל הצוות החינוכי

השנה אנחנו ממשיכים ליהנות מתוכניות חינוכיות שונות, כמו רובטיקה, שחמט, ספורט (את' לטיקה, כושר גופני וניווט). כמו כן, החלה לפעול קבוצת דיבייט, שהעפילה לחצי הגמר באליפות ישראל לתיכונים. כל הכבוד לתלמידים! קבוצה חדשה של פיזיקאים השתתפה

מקום ראשון לנבחרת השחמט, 2014

חייל לבן מכה חייל שחור

ברכות חמות לנבחרות הכפר הירוק בשחמט (חטיבה ותיכון) שזכו באליפות שנערכה במינהל לחינוך התיישבותי לזכר הטייס עפר ברמן ז"ל.

בתחרות השתתפו כ-120 תלמידים מ-14 מוסדות חינוך, ונציגי הכפר הירוק זכו בשלושה גביעים ראשונים ובמחמאות רבות:

- * חטיבה עליונה: קבוצתי מקום ראשון!
- * חטיבת ביניים: קבוצתי מקום ראשון!
- * כללי: קבוצתי מקום ראשון!

נוסף לכך, זכו תלמידי הכפר גם בפרסים אישיים: בנבחרת החטיבה - פז אבינרי, ז'7, מקום שני; עידו דור, ט'5, מקום שלישי; מאריק שינברג, ז'3, מקום רביעי; בנבחרת התיכון - גיא גלאט, ט'2, מקום שני; יונתן בריידו, ט'9, מקום שלישי; איליה סמגלוי, י"א/3, מקום רביעי; איתי ויסטריק, ט'9, מקום חמישי.

ברכות למאמן עורך רוס ולשחקנים הנוספים שהיו שותפים לזכייה: טל פרי, ז'6; מעיין חרדון, ז'2; שקד אביב, ח'3; טל עוז, י"ב/2; אמנון צפריה, י"6.

עדי גל, רכז החינוך הגופני

רומן ירוק

הסופר מאיר שלו ביקר בפארק הטבע של הכפר הירוק, התפעל מהזרעים שאנחנו אוספים והעלה זכרונות מהשלוליות של ילדותו

פריק של טבע ארצישראלי. מאיר שלו עם אקולוג הכפר רוני שושן

שלו התפעל מהזנים המופלאים שהצליחו לשמר תלמידי הכפר, בהם חומעת האווירון (סכנת הכחדה חמורה), תלתן דגול (זרעים בודדים, סכנת הכחדה חמורה), אירוס ארגמן, שום תל-אביב, בן חצב, גולנית ערב, אוזביון דגול, מעט תורמוס שעיר, קצת צבעוני השרון, חרצית דביקה, געדה קיפחת (סכנת הכחדה חמורה), והכי חשוב - חיטת הבר, שהיא אם כל החיטה שממנה מפיקים לחם. גם האורח לא בא בידיים ריקות, הוא הביא עימו זרעים שטיפח: "יש לי חלקה של דונם, שבה אני מטפח זרעים מיוחדים", אמר והוסיף, שהוא חי לסירוגין בנהלל וברמת-השרון, ואת השתילים שקיבל ישתול רק ברמת השרון, לפי בקשתו של רוני שושן, שכן צמחי השרון צריכים לצמוח רק בשרון ולא בשום מקום אחר. את ירושלים עזב כבר מזמן, אך כשביקר בבריכת החורף שנתמלאה במים, וראה קרפדות זעירות מסביב, העלה זיכרונות מנעוריו, כשהיה יוצא לשדות לחפש אחריהן.

"נפלא איך שבלב המטרופולין צומח פארק טבע, שבו נשמרים פרחי ארצנו", אמר הסופר מאיר שלו בעת ביקור בכפר הירוק לרגל ט"ו בשבט. הוא הגיע היישר לחממת הכפר הירוק ולפארק הטבע הסמוך וגם קיבל שי - מבחר שתילים של צמחים בסכנת הכחדה.

את שלו לא צריך להציג, וידוע שהוא פריק של טבע ארצישראלי, אותו הוא משלב בספריו: פרחים, צמחים, עצים וציפורים. על כן נעתר בשמחה להזמנה לבקר בפריקט הצלת צמחי ארץ ישראל המצויים בסכנת הכחדה, שמקיימים בשנים האחרונות תלמידי מגמה סביבתית ירוקה של בית הספר.

רוני שושן, ראש אגף אקולוגיה, הזמין את שלו ואת חברתו אילה, תושבת רמת-השרון, למשתלה, שם מטפחים בין היתר זרעים עבור בנק זרעים ארצי, למשמרת לדורות הבאים. בבנק הזרע, או כפי שמכנים אותו במכון וולקני, בנק הגנים, נשמרים הזרעים בהקפאה עמוקה, וחלק מהם מוטס לבנק גנים עולמי בלונדון.

הכפר הירוק מארח מזל טוב לאידה ציון, עוברת מצטיינת מטעם "ידיעות אחרונות" לשנת 2013

ידיעות אחרונות | אהרן בתי סני

ידיעות אחרונות הכפר הירוק | עורכת, מורה מלווה וצלמת ורדה קרין | **עורכת** עדן סינדרובסקי | **יועץ טכני** רודי רודיטי | **כתבים** אלון ליפשיץ, עדי גל, מאיה ארזי, אמיר בן אלון, חדווה אפשטיין, עדינה ברגר אידו, אביעד קלמרו, אליה שטיינברג, עידו בן ארי, אלה לוטן, פאדי אלעמור, לינוי ספון, בני ירמילוביץ', אלה סמואל, עדן סינדרובסקי, תומר כהן, שאשה פייגין, יונתן גדות, ורברה טוגולוקובה, מיכאל איציקוביץ', עומרי יצחקי, עילי שמעוני, שחר מזרחי, זואי תאני, גאיה ארן, איה בוגוד, איב בוחבוט, איתמר מטלון, לי בלזה, נעמי גרין, רות פנחסוב, רוני שפיר | **עורכת אחראית** תאיר שכנר-רוכמן | **עיצוב גרפי** אסנת סברלו

מערכת "ידיעות אחרונות בתי ספר": 03-6082524 | **דוא"ל:** yt@yediouth.co.il | **כתובת:** רח' נח מוזס 2, תל-אביב

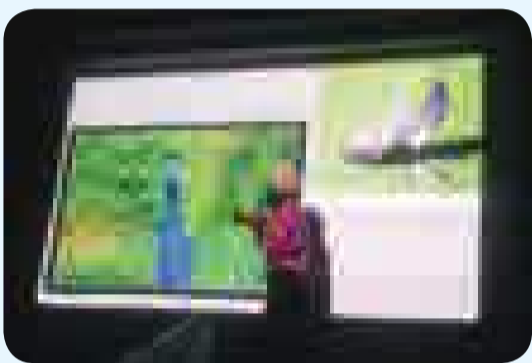
פורים זה בטבע שלי

חג פורים שימש תירוץ טוב לקיים את פעילות "סוד ההתחפשות בטבע". ההרצאה הייתה מרתקת כיוון שכל שקופית הראתה דבר אחר, באחת היה הסבר על התחפשות לשם הגנה ובאחרת לשם טריפה.

עברנו סדנה למציאת בן זוג על ידי ריקודים, שאותה למדנו מהעקרבים, למדנו על חשיבות הסימטריה בטבע כמו אצל הסיקסים המפורזים בכפר, התרשמנו מהתמנון שהתגלה כחיה אינטליגנטית בעלת יכולת חיקוי מדהימה, הוא אפילו חיקה צוללן.

"ההרצאה הייתה מאוד מעניינת", אומר עידן עקיבא, ח'5, "למדתי הרבה דברים וגם צחקתי ונהניתי".

עידן עקיבא

סדנת זוגיות בהדרכת עקרבנים. הרצאה מרתקת של המורה צליל אלקסלסי

פלפלים ירוקים

בסוף ינואר התקיים יום התרמה לאלו"ט, אגודה לאומית לילדים אוטיסטים.

תלמידי שכבה ט' פשטו על הבתים ברחבי גוש דן במטרה להתרים כמה שיותר כסף עבור העמותה. מדי פעם נרשמו אמנם "מאבקי טריטוריה" עם תלמידים מבתי ספר אחרים, אך לא אחת הייתה ידם של תלמידי ט' על העליונה, שכן הם הקדימו לצאת לרחובות.

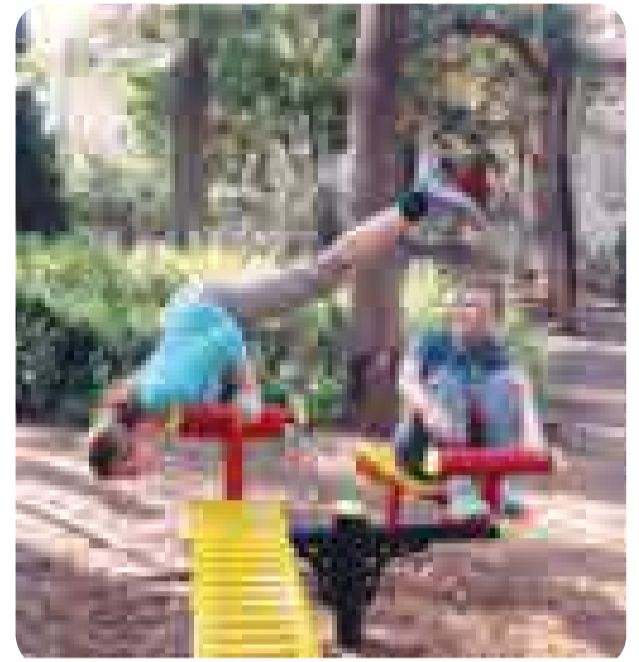
זו השנה השנייה שהשכבה משתתפת בפעילות התרמה זו, והשנה הם התרמו סכום עצום: 19,500 שקל! בכך הכפילו את הסכום מהשנה שעברה. בלטו במיוחד כיתות ט'6 וט'8, שאספו יותר מ-3,000 שקל כל אחת. תודה למאיה (ט'8) לשירה, להדס ולמאיה (ט'6), שסייעו מאוד בארגון.

תלמידי ט'2

שואה שלנו

טקס יום השואה שערכנו השנה, תשע"ד

אין עוד צורך לשלם למכון כושר. תלמידות י"ב מתאמנות בשיעור חינוך גופני

להתחזק עם טווסים

מכשירי הכושר מאפשרים אימון בשעות נוחות וללא תשלום • מי שמשקיע מזיע

שהעבודה היא בעיקר על כוח וסיכולת שריה, חשוב לשלב באימון כזה גם פעילות אירובית.

העבודה על המכשירים היא חופשית ובאחריות המתאמן בלבד, אך חשוב להקפיד על כללי זהירות ובטיחות: לבצע חימום לפני הפעילות, לשמור על יציבה נכונה ולעבוד בקצב מבוקר לאורך כל טווח התנועה.

היתרון הבולט של מתקני הכושר הוא העובדה שאפשר לעבוד באוויר הפתוח, לצד הטווסים המסתובבים בסמוך ובצמוד לפינת החי התוססת.

עדינה ברגר אידו, מורה לחינוך גופני

לצד השביל המוביל מבניין התיכון לחדר האוכל נמ צאת פינת חמד של מכשירי כושר.

המכשירים זמינים לתלמידים ולמורים מתי שרק ירצו. אין עוד צורך לשלם למכון כושר, אין עוד צורך להגיע לאימון בשעה לא נוחה - השימוש במכשירים הוא חינם וזמין 24 שעות ביממה.

תלמידות שכבה י"ב קיימו לאחרונה שיעור חינוך גופני במת-קנים אלה, ויצאו מהשיעור מיוזעות, מרוצות וחזקות.

מכשירי הכושר הללו מבוססים על שימוש במשקל הגוף. ככל שהמשקל גדול יותר - כך עולה רמת הקושי של התרגילים. כיוון

עד שהצדק החברתי ייצא לאור

שופטת בית משפט השלום בירושלים, קורין יצחקי, ביקרה אצלנו וסיפרה מהו צדק חברתי בעיניה

איזון בין זכויות לחובות. השופטת קורין יצחקי בהרצאה

שרוצה לקחת עבודה כזאת ברצינות צריך לדעת את כל החומר ולהתייחס בכבוד למקצוע זה, כי מגיע לו". המחיר אולי מכביד מעט, אבל משפחה תומכת כנראה מנצחת.

ודעתו? ובכן, אני לא בעד לתת לאדם אחד, מלומד וחכם ככל שיהיה, את היכולת להפוך את שיקול דעתו לצדק, ולכן אני שמח שכאשר האנשים פותחים את העיניים, ורואים שמשהו לא בסדר, הם מתריעים על כך.

תומר ז"ק, י"6

באמצע פברואר חל יום הצדק החברתי. לכפר הירוק הגיעה שופטת בית משפט השלום בירושלים, קורין יצחקי, להרצות לשכבה י"ב על מהו צדק חברתי

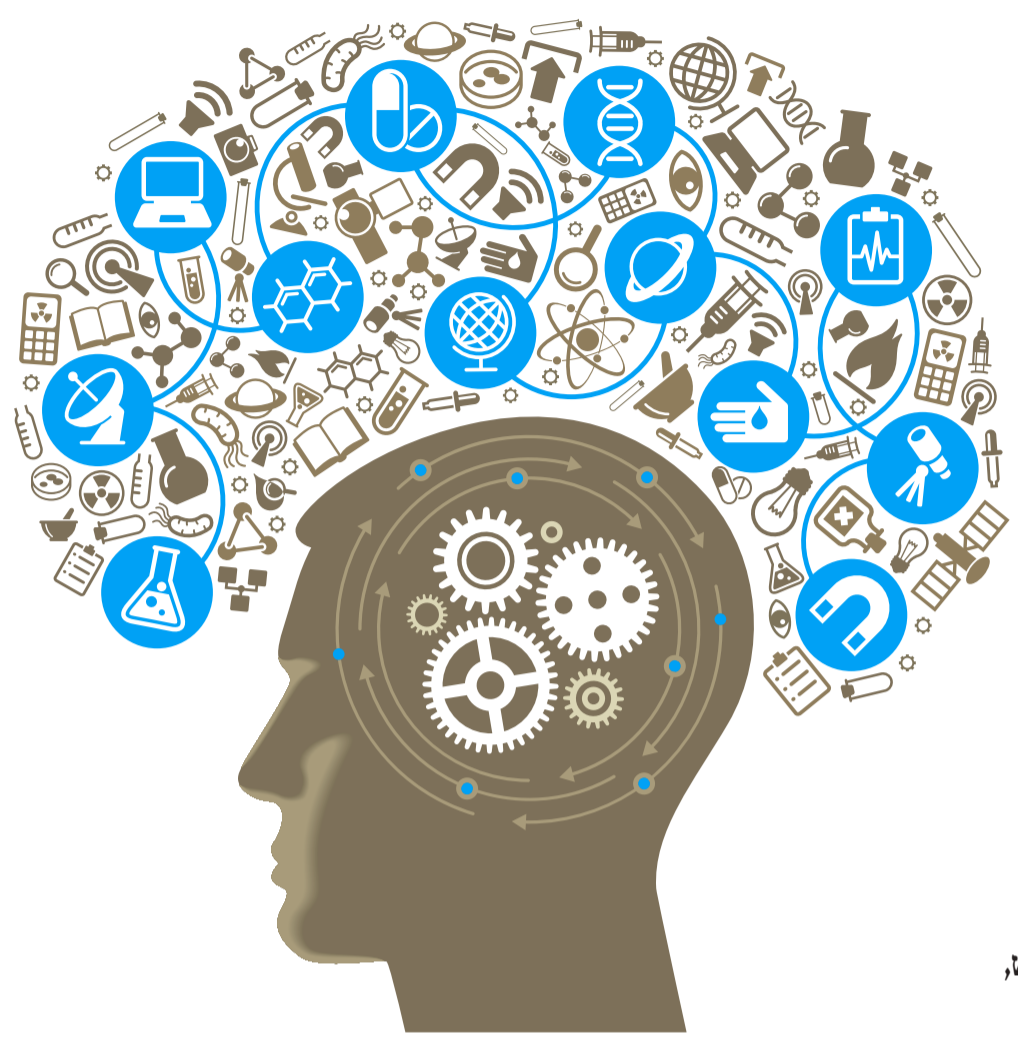
בשבילה ומה משמעותו במערכת המשפטית.

"במערכת המשפטית, צדק חברתי הוא איזון בין הזכויות לבין החובות של אדם", אומרת השופטת, "לא ייתכן שאזרח לא יעמוד כשווה לכולם בפני החוק ולא יקיימו. אם זה לא המצב, אין באמת צדק חברתי".

במהלך הדיון הסוער, שבו השתתפו רוב בוגרי הכפר, נשאלו הרבה שאלות, כמו מה באמת קובע היום בבית המשפט - שכנוע או צדק? מהו הבסיס האמיתי לצדק חברתי? והיכן נכנס הצדק הטבעי לסיפור? שאלות מעולות בהחלט, שחלקן קיבלו תשובות ואחרות הועלו כחומר למחשבה.

"היה מעניין ומעורר מחשבה", מספרת עמית רביבו, תלמידת י"א/5 שהצליחה לתפוס כיסא ברגע האחרון באולם המלא. "היה לי מעט קצר מדי, התזמון של ההרצאה היה מושלם, אך הדיון לא היה מפותח מספיק". זהו אכן נושא שיכול לקחת שעות לסכמו אך לצערנו, יש לך גג שעה וחצי כשאתה לומד בבית ספר.

לאחר ההרצאה פניתי לאיתן יצחקי, בעלה של קורין, ושאלתי על החיים עם שופטת. "קשה קצת", הוא אומר, "זו עבודה קשה שדרושת התמסרות רבה, שלא לדבר על השעות המאוחרות. מי

ללמד קצת אחרת

הוא חושב ששיטת הלימוד של המקצועות המדעיים מיושנת ומקווה להנחיל דרכים חדשות עם הקמתו של בית הספר הבינלאומי בסוף השנה בכפר הירוק • ראיון עם בוב רוטש, מורה למדעים

משחקים אותה

חשיפה לעולם העסקים, פתיחת חברה מסחרית, חלוקת תפקידים ופיתוח מוצר חדשני: Play It בפרויקט יזמים צעירים מקדמים חשיבה על כל אלה

עילי שמעוני, ט'5 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

בתחילת השנה נחשפו תלמידי די שכבה ט' לפרויקט "יזמים צעירים" הבינלאומי. התוצאה הסופית הייתה כ-20 תלמידים עם מטרה אחת ברורה - להגיע כמה שיותר רחוק בתחרות העולמית, וכל האמצעים כשרים - כולל להישאר בבית הספר הרבה אחרי שהמערכת מסתיימת.

תאמינו או לא, אבל בזמן שרובנו טובים עים בעומס הלימודים והבחינות, יש כאלה שלא מפחדים לשלב בל"ו הצפוף גם קצת ביונס. יוכלו להעיד על כך חברי קבוצת היזמים הצעירים בבית הספר. מדובר בתחרות עולמית שחושפת בני נוער ישראלים לעולם העסקים והיזמות כבר יותר מ-15 שנה, ולמרות שזו רק השנה השישית שהכפר הירוק שולח תלמידים לתחרות, השם הטוב שלנו הגיע גם לשם.

מדי יום חמישי, הרבה אחרי שהאורות בכיתות הסמוכות כבר כבו, מתכנסת באחד החדרים בבניין רימון קבוצת היזמים. מתחילת השנה הם הספיקו להפוך לחברה מסחרית של ממש, כולל פתיחת חשבון בנק, חלוקת מניות ורישום ברשם החברות. גם הישיבות מתנהלות בצורה מסודרת, בהובלת המנחים עדי טלמון, ארנון אפשטיין ואייל גבאי, כשבחברה, שזכתה לשם KY (המורכב מראשי התיבות של "כפר ירוק" באנגלית), חלוקת תפקידים מוגדרת - החל במנכ"לית, דרך סמנכ"ל שיווק וכלה בסמנכ"ל אחריות תאגידית.

מעבר לשם החברה, האווירה המיוחדת שבכפר השפיעה על הקבוצה גם בבחירת המוצר, שזכה לשם Play It. מדובר בסט שיי פגיש כלים פיזיים (כמו פלייסטט, חתכנים וצלחות) עם משחקים או אתרים אינטראקטיביים, ומטרתו לחנך ילדים בגיל הגן ובית הספר היסודי לתזונה נכונה, תוך שילוב ערכי הבריאות עם משחקים וסיפורים חווייתיים. נוסף לכך, הדגש הוא על מעבר לתזונה בריאה מרצון ולא מתוך כפייה.

היזמים מקווים להמשיך לקיים את החברה כגוף מרוויח גם אחרי סוף השנה והתחרות, אבל עד שחזון התזונה הבריאה ימומש, אתם מוזמנים לתרום לקבוצה במכירות העוגות שהם עורכים בהפסקה הגדולה, מדי יום שלישי ברחבת שכבה ז', וכמובן שגם לייק בעמוד הפייסבוק של החברה לא זייק - KY קייזואי.

עדן סינדרובסקי, י"א/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

בוב רוטש הוא מורה למדע וטכנולוגיה, פיזיקה וכישורי חיים, ומעביר חוג בחירה לכיתות ח' בנושא "אנרגיות מתחדשות" בכפר הירוק. את דרכו בכפר החל לפני שלוש שנים, כמורה בכיתת עולים דוברי אנגלית למתמטיקה ומדעים. רוטש יהיה מורה למתמטיקה בבית הספר הבינלאומי UWC שיוקם בכפר הירוק בסוף 2014.

מכיוון שתחום העיסוק המקצועי שלו הוא הוראת מקצועות ריאליים, שאלתי אותו בנוגע להבדלים בין לימודי המדעים בארץ לבין לימודי המדעים בארצות הברית, ממנה הגיע בשנת 1998. "שיטת הלימוד של המקצועות המדעיים

בארץ ישנה, אינה רלוונטית ואינה מתאימה לצרכי החברה כיום בישראל ובעולם. אני מצפה ללמד ב-UWC הכפר הירוק, בין השאר, מכיוון שהשיטות והדגשים שהם שמים על הנושאים השונים במקצועות הריאליים מתאימים הרבה יותר להתקדמות הטכנולוגיה". בנוסף שאלתי את רוטש על חוויית ההוראה שלו בכפר, ועל כך ענה, כי "זוהי חוויה מדהימה ללמד את המקצועות הללו בכפר הירוק. הרושם שקיבלתי הוא כי למורים ולצוות המקצועי אכפת מאוד מהחינוך של אחד הדברים שבהם מתהדר הכפר הוא תוכנית המנהיגות שהוא מנחיל לתלמידיו, ובוב הינו

תומך נלהב בתוכנית זו. "אחד הדברים הטובים ביותר בכפר היא תוכנית המנהיגות. מעט מאוד בתי ספר מלמדים בשיטה זאת. אחד הדברים שמנחילה התוכנית לתלמידים הוא כיצד להיות אכפתיים אחד כלפי השני, כיצד לפתור קונפליקטים ואיך לפתח כישורי מנהיגות. זוהי אחת הסיבות מדוע אין בכפר 'קליקות' של תלמידים 'מקובלים' כביכול - אנו מנחילים מגיל צעיר את האכפתיות לתלמידים שלנו. מרכיב חשוב נוסף הוא כמובן המודעות לאיכות הסביבה". באופן כללי מסכם בוב, כי חוויית ההוראה בכפר נעימה לו מאוד, והוא מצפה בקוצר רוח ללמד גם בבית הספר הבינלאומי החדש.

יש בינינו כימיאדה

שני תלמידי הכפר העפילו לגמר תחרות הכימיאדה • גרים שיקוי להצלחה

תומר שלזינגר וליעד קימל מ"2 העפילו לשלב הגמר בתחרות הכימיאדה, ברכות ובהצלחה רבה להם.

הגענו לטכניון, תלמידי י"ב, שעברו את שלב א' של הכימיאדה, בליווי הרכות לכימיה אלה פרוטקין, כדי להיבחן בשלב ב'. איתנו נכחו תלמידים רבים אחרים מכל הארץ, נרגשים מאוד לאחר שהתכוננו במשך תקופה ארוכה. כל אחד קיבל תג עם שם ותיקיה עם כל מה

שנחוץ לבחינה. היום התחיל בהרצאה על מהלך התחרות, על הפרסים וגם על האולימפיאדה הבינלאומית. לאחר מכן ניגשנו אל הבחינה שנמשכה כשעתיים וחצי והייתה מאתגרת מאוד. כאשר סיימנו, התחלקנו לקבוצות וסיירנו במעבדות שונות של הפקולטה לכימיה של הטכניון. זה היה מעניין ומעשי. אחת מהן הייתה מעבדה שבה מייצרים יהלום מגו מתאן. עייפם אך שמחים סיימנו את היום וחזרנו לבית הספר.

מיכאל איצקוביץ', י"ב/3

רשת הכאב

האינטרנט הוא מקור נפלא למידע, אבל יש מי שמנהלים אותו לברינות • תלמידי ז' ראו סרט בנושא

שחר מזרחי ורות פנחסוב, ז'3 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

בריונות ברשת האינטרנט, נשמע מפיחיד לא? יחד עם זאת, יש מי שחושבים שמדובר בתופעה מגניבה. ביום רביעי, 19 למרץ, צפינו בסרט העוסק בנושא.

בריונות ברשת היא תופעה, שבה נע- שה שימוש באינטרנט או בטלפון הנייד על מנת להשמיץ, להטרוד, להביך, לה- פחיד או לתקוף אדם או קבוצת אנשים. התופעה יכולה במקרים רבים להוות עבירה פלילית.

כיום קיימים המון מקרים של בריונות ברשת, וקיימות גם עמותות, קבוצות תמיכה, ארגונים שעוזרים לילדים ונוער שעברו בריונות ברשת.

היו גם מקרי התאבדות של ילדים ובני נוער, שנפגעו מבריונות ברשת ופשוט החליטו לשים קץ לחייהם.

בסרט שראינו מסופר על נערה בת 17 שמוטרדת ברשת על ידי החברה הכי טובה שלה, שמתחזה לנער אחר ומפיצה באינטרנט ובצ'אטים קבוצתיים שקרים על הנערה.

כשעשו בירור למה הנערה בעצם הת- חזתה לנער אחר וקיימה בריונות ברשת, היא ענתה שעשתה זאת מפני שקינאה, ואפילו מתוך רצון להגן על חברה שלה. למרות שהסיבות הללו לא מוצדקות, חברתה סלחה לה.

במהלך הסרט רואים שנערה שעברה בריונות ברשת, כשהיא אבודה, לא מר- גישה שיש ערך לחיים הללו, ומחליטה להתאבד, אך ברקה ה-90 אותה חברה שהתחזתה לנער, עצרה אותה, ובזכות כך היא ניצלה.

מציעות לכם לחשוב טוב לפני שאתם עושים משהו שעלול לפגוע במישהו, בכל אה, גם אם זה מישהו שאתם לא אוהבים. "סוף מעשה במחשבה תחילה" - תמיד תזכרו את המשפט הזה.

בריונות ברשת. איך לעצור אותה?

החוויה האמיתית היתה תהליך בניית הרובוט. התחרות בהיכל נוקיה

התחלה מבטיחה

קבוצת הרובוטיקה של הכפר הוקמה רק השנה, וכבר הגיעה לשלב מכובד בתחרות הארצית וזכתה בפרס על עיצוב הפיט המקורי • יש למה לחכות

אלון קסטיין, י"ב/3 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

לאחר משא ומתן ענייני וחשוב בין ריקי יפה ויהודה אור עם סיסקו מנכ"ל הכפר הירוק, ניתן האישור לפתוח השנה קבוצת רובוטיקה שתשתתף בתחרות הרובוטיקה FRC (ארגון first).

וכך בספטמבר 2013 הוקמה קבוצת הרובוטיקה הראשונה, ובה 35 תלמידים משכבות י'-ב, שמי- לווים על ידי שלושה מנטורים - יהודה אור, עירו יפה וריקי יפה.

מפתחת שנת הלימודים ועד חודש ינואר עסקו התלמידים בתהליך של למידה בתחומי בנייה, מערכות (אלקטרוניקה), תוכנה, שרטוט ותחומים נוספים הקשורים לעולם הרובוטיקה.

בשבוע הראשון של חודש ינואר נודע לכל קב-

קבוצות מכל ברית, כאשר שתי בריתות משחקות אחת כנגד השנייה (ברית אדומה מול ברית כחולה). באמצע היום השלישי מסתיימות תחרויות הקדם ונבחרות הבריתות העולות לשלב הגמר.

שלב הגמר מתקיים באמצע היום הש- ליש, כשהברית הוכה נוסעת לתח- רות עולמית בארצות הברית.

השנה, קבוצת הכפר הירוק נש- לחה לשחק במשחקי הגמר והגיעה בכבוד לרבע הגמר.

הקבוצה זכתה בפרס על עיצוב הפיט המקורי.

אני בטוחה, אומרת ריקי, שהז- כיייה האמיתית הייתה בעצם תהליך בניית הרובוט, אשר התלמיד ים חוו. "זאת היתה שנה מלאת חוויות, ריגושים, עבודת צוות והרבה גאווה בתוצר".

צות FRC ברחבי העולם מהו הפרוייקט השנתי שע- ליהם לעבוד עליו, ובמשך שישה שבועות עסקו התלמידים בבניית הרובוט על פי הגדרת המשחק. בתום העבודות, נארז הרובוט ונשלח לאולם התחרות בהיכל "נוקיה" בתל אביב.

בחודש מרץ התקיימה תחרות ארצית של FRC ישראל. בתחרות השתתפו 55 קבוצות מכל רחבי הארץ והיא נמשכה שלושה ימים.

היום הראשון מוקדש לאימונים. הק- בוצה בונה את ה"פיט" (מוסך) ומתחז- לה לארגן את הרובוט לקראת התחרות. במשך היום מתקיימים משחקי אימון בין הקבוצות כדי לאפשר את בריקת הרובוט על מגרש התחרות.

ביום השני מתקיימות תחרויות קדם. התחרויות בשיטת ליגה. המחשב מגריל בריתות של שלוש

קוד מנצח

כל מה שרציתם לדעת על תחרות הסייבר שהתקיימה בכפר הירוק

מלאכותית, כלומר (Artificial Intelligence), AI, לאינטליגנציה מלאכותית נגדית, שונה או זהה. המשחק מתנהל בין שתי "אינטליגנציות", כל- מר שתי קבוצות. כל קבוצה מתחילה עם כוכב אחד ויש מספר רב של כוכבים "נייטרליים".

על מנת "לכבוש" כוכב נייטרלי או כוכב של האויב, יש לשלוח חלליות מהכוכב של הקבוצה אל הכוכבים שרוצים לכבוש ולאפס או להתעלות על מספר החלליות באותו כוכב.

יש להביא בחשבון שכאשר שולחים חלליות מהכוכב, הוא מאבד חלק מההגנה היחידה שלו, והוא עלול להיכבש בקלות על ידי האויב. כמו כן לוקח חלליות מספר תורים להגיע לכוכבים רחוקים יותר. קיימת אופציה לשלוח חלליות מהכוכב שלך לכוכב אחר בבעלותך, על מנת להעצים את הגנתו.

התפקיד של הקבוצות הוא לתכנת אינטליגנציה מלאכותית באמצעות השפה Python לפי משפטי התנהגות המשחק הספציפיים. כל קבוצה הייתה אחראית לא רק לחשוב על אסטרטגיה כיצד לנצח

בני ירמולוביץ', י"ב/3 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

תחרות תיכנות סייבר נערכה השנה בכפר הירוק לתלמידי מגמת מחשבים ותלמידים נוספים מרחבי הארץ.

את התחרות, שהתקיימה ב-30 בדצמבר 2013, הנחו יהודה אור, איילה פיקלה, מורי המגמה ונציגי גאמ"א וסייבר מהצבא.

למעשה היו שתי תחרויות, אחת לשכבות ט"י, השנייה לבוגרים מ"א-י"ב. ביום זה התלמידים התחלקו לקבוצות של שלושה או ארבעה, והתח- רות התנהלה סביב משחק אחד.

חוקי המשחק קבעו, כי ביקום יש כוכבים בג- דלים שונים. בכוכבים יש מספר חלליות התקפה התחלתי ומספר "גדילה", שהוא קצב הגדילה, כלומר מספר החלליות עולה עם התקדמות הזמן במשחק.

במשחק יש תורות, אך הוא אינו מיועד לבני אדם והוא מתקיים מאוד מהר בין אינטליגנציה

משוחחים על השד העדתי. נבחרת הדיבייט

מתעמקים במה שקרוב ללב

פערים בחינוך, עבודת חקר על השסע העדתי ואיך לשכנע את חברי בדעתי – במגמת מדעי החברה מנהלים דיונים חמים בשלל נושאים ● כך שמים את החברה הישראלית במרכז

בזמן כתיבת שורות אלו העפילה הנבחרת אל שלב חצי הגמר המכובד ביותר ואנחנו מאחלים לנציגינו עידו פרידמן, י"ב/3, סופי שרף, י"ב/8, אורי שדה, י"א/2, ינון קדישזון-ינאי, י"ב/2, טאי דיבון, י"ב/2, אלי שוורץ, י"ב/6 – הצלחה במעמד הגמר.

י.ב.

בהשתתפות מפמ"ר מדעי החברה דנה פרידמן, עם מפיקי תוכנית הטלוויזיה "השד העדתי" מערוץ 10. ובתוך כל זה, בעוד כולנו שקועים העשייה היומיומית, הלכה וצמחה כאן נבחרת דיבייט מוכשרת, אשר החלה השנה את פעילותה ובאימונו של קובי וולדר השיגה את הלא ייאמן.

עולם, יאן קרסקי, בפולין. בפברואר התקיים פרויקט "קפה-חברה" – ערב של "שולחנות עגולים" ודיונים בנושאים, כמו הפליטים, פערים בחינוך, חינוך למצוינות והשסע העדתי. הדיונים היו פוריים והתלמידים ניהלו אותם היטב לאחר שחקרו ולמדו את נושאייהם. הערב הסתיים בדיון משותף באודיטוריום,

לעיתים נדמה, כי מגמת מדעי החברה הייתה כאן מאז ומתמיד, אך לא כך הדבר. המגמה קיימת בכפר הירוק רק שלוש שנים. עכשיו אנחנו מסיימים שנה של פעילות ענפה, למשל, כבר בתחילתה הוזמנה משלחת תלמידים מהמגמה להשתתף בקונגרס לכבוד חסיד אומות

מחולות וריקודים. יום שיא הישראלי

"הוא הלך בשדות" והאתוס הישראלי. הרצאה של חנה קומן

להבין את החברה

"במגמה יש שני מקצועות, מדע המדינה וסוציולוגיה", אומרת בן עזרא. "רכזת המגמה יפעת ברונשטיין ואני מלמדות 75 תלמידים משכבות י"ב. בכיתות י"א לומדים את החלק העיוני ובי"ב מכינים עבודת חקר בהיקף של יחידה אחת. חלק מהאג'נדה של המגמה היא ליצור חוויית לימודים שונה ומגוונת המבוססת על חקר נושא מסוים.

"הדיבייט הוא פרויקט המביא את התלמידים לביטוי באופן רטורי נושאים אקטואליים הקשורים לחברה ולקהילה ישראלית. בפרויקט זה ישנם שופטים מהרשויות להעצמת האזרח, ולאחרונה הגענו לגמר.

"פרויקט נוסף במגמה, בשכבה י', הוא 'שולחנות עגולים'. במסגרת זאת התלמידים העלו בתחילת השנה שאלות חקר המעניינות אותם. במהלך הסמסטר הם חקרו את הנושא לעומק, כשמטרתם העיקרית היא להגיע לראיון עם איש ציבור על הנושא שבו הם עוסקים. למשל בנושא חינוך הם ראיינו את ד"ר קובי נווה, מנכ"ל הכפר, ובמגזר הערבי את אלאמוזה ג'בארה, המורה לערבית מטייבה."

אפרת בן עזרא אומרת שהיא מקווה שהתלמידים ילמדו לשאול שאלות, ולהדרג את אבחנתם האישית, יקבלו ביטחון עצמי ויבינו שיש ביכולתם להשפיע על הסביבה.

איתמר מטלון, י"ב/11

מיהו ישראלי?

פעילויות שכבה י' לקראת קבלת תעודות זהות נמשכו לאורך השנה ● מקום, מאכל, אירוע – בדקנו מה הכי ישראלי

הקבוצה שלי ציירה את סמל המגן דוד וכתבה עלינו. בתחום הקולינרי מובן שהרבה מן הקבוצות ידברו ויכתבו על הפלאפל הישראלי. הבוקר הסתיים בפעילות עם מפת ארץ ישראל: כל תלמיד נעץ על המפה דגלון קטן במקום שבו הוא גר. זאת הייתה חוויה נוגעת ומשמעותית לפעילות השנתית של כל השכבה. כן ירבו.

לי בלזר, י"ב/8

כל אחד יסביר איפה הוא ממקם עצמו כישראלי. את יום השיא של הפרויקט, בסוף מארס, התחלנו במחולות וריקודים ישראליים. מאוד נהנית, הייתה אווירה טובה של שיתוף פעולה. לאחר מכן כל כיתה התיישבה יחד על מחצלות מול חדר האוכל. והאוכל, אתם מבינים, הוא היה... ישראלי. לקראת סוף הבוקר הייתה הפעלה באמנות: כל כיתה ציירה סמלים שקשורים לישראליות.

שכבה י' החליטה על נושא מדובר למי שך כל השנה והוא "ישראליות" לקראת קבלת תעודת זהות. במשך המחצית הראשונה היו פעילויות בכל השכבה, כל כיתה עם המחנך שלה. העלינו נקודות לדיון בנושא מעורבות קהילתית-חברתית, למשל מהו המקום, המאכל או האירוע הכי ישראלי שיש. התהליך השנתי יסוכם בספר, שבו

דפני לייף של ההיסטוריה

בספרים כתוב שההודים התקוממו? שהיהודים רוצים מדינה משלהם? בשיעורי היסטוריה ואזרחות הפחנו חיים בתקופות עבר • אחרי קריאה, תחקיר, עריכת "מחאה חברתית של המאה ה-16" והכנת מצגות למדנו שמה שקרה מזמן יכול להיות מהיזה מעניין!

נעמי גרין, ט'1

| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

להיות מורים

תלמידי ט' נבחרו לשמש כעוזרי הוראה לכיתות ח' בנושאים של היסטוריה ואזרחות

חלק מתלמידי של גילי רומן השתתפו בפרויקט שהוא הקים בשם "עוזרי הוראה". אלה הם תלמידי ט' (בהם נמרוד בן דוד, נעמי גרין, רוני שור, יאנה רוניק, רמה פרישוף, רו רונן) שגילי בחר ותפקידם דם לעזור ולסייע לכיתות ח' בפרויקטים שגילי רומן מלמד.

בנוסף אנחנו מזכירים להם משימות שהם לא עשו בין בכיתה או בפרויקט האינטרנטי שלהם. אנו עוזרים בכתיבת המבחנים והפרויקטים העתידיים, מוסיפים שאלות ומכניסים רעיונות משלנו. פרויקט שבו עזרנו בשחזור "אסיפת המעמדות" מתקופת המהפכה הצרפתית, שבו כל הכיתות חולקו לשלושת המעמדות: אצולה, כמורה ומעמד שלישי. הכיתות של גילי הרריכו את שאר הכיתות, הכינו והופיעו עם נאוים ובנוסף תיעדו את הכל, בסוף כל השכבה התחלקה לקבוצות דיון על זכויות האדם.

כרגע אנו עוסקים בהכנה וכתובת המבחן וכולנו עושים זאת בהתנדבות ושומחים על הבחירה. זה מעניין לחוות את הצד של המורים וכיצד מכינים את החומה.

רז רונן, ט'7

דיונים על פערים בחינוך ושטע עדתי. ערב קפה-חברה

היו מאוד קרובות קודם. התוצאה הייתה לא רק למידה כייפית ואפקטיבית יותר, אלא גם נוצרו חברויות חדשות בין תלמידים שכנראה לא היו מתחברים אחרת.

שם המשחק הוא למידה משמעותית. במקום למידה פרונטלית, לומדים מחקר, מעשייה, מחיבור אישי לחומר ומעבודה קבוצתית. התוצאה היא פחות לחץ נקודתי, יותר מעורבות ופחות שעמום.

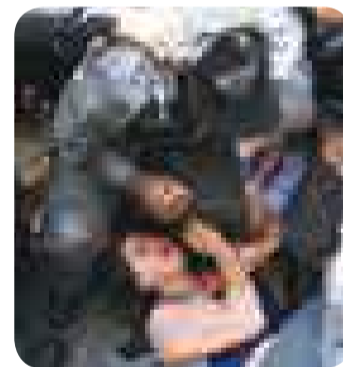
כל פרויקט חדש מכיל תכנים חדשים, את גרים חדשים ומקום נוסף ליצירתיות. הלמידה היא לא רק יותר כייפית אלא יותר מאתגרת ומתברר שהיא גם יעילה. כשהמורים הציגו לנו שאלות ממבחנים שחיברו לכיתות השכבה שאינן משתתפות בפרויקט, רובנו ידענו לענות מיד, בלי להתכונן.

דקות מקסימום, על השעון! וגם ביצירת מצגת מפורטת, לא משעממת ואסתטית. במקום ללמוד רק היסטוריה ואזרחות, רכשנו גם מיומנויות נוספות שאין ספק שישמשו אותנו בהמשך, וגם הנגינו.

מחברים (ל'1914)

באמצעות הפרויקטים למדנו לכתוב ניירות עמדה (שבמקרה שלנו היו מיועדים למנהיגי המעצמות של 1914), יצרנו סיורים וירטואליים, ניסחנו חוזים, הכנו מצגות וגם עמדנו בזמנים.

נבחרו לפרויקט המיוחד שתי כיתות שלא

משטרה נגד העם? לייף נעצרת

בשנה האחרונה, כיתות ט'1 ו-ט'5 למדו היסטוריה ואזרחות בדרך קצת אחרת של פרויקטים מעשיים. לא עוד מבחנים ושיעורי קריאה וסיכום של הספר. למדנו עם הפייסבוק, המיינקראפט, הכנו עוגיות ושליטים ואת כל זה עשינו גם לפעמים בחצר. אנחנו לומדים עם שלושה מורים (גילי רומן, גילה אפשטיין ויפעת בורנשטיין, שתי הכיתות יחד, ארבע שעות רצוף בכל יום רביעי. ארבע שעות רצוף, לא משעמם? אפילו לא קצת.

בין שדרות רוטשילד לתקופת הטור

לאורך השנה התלמידים עוברים לרוב בקבוצות על פרויקטים כמו יצירת "מחאה חברתית" כנגד עוולות האימפריאליזם האירופי במאות ה-15 עד ה-19, סיור וירטואלי משלנו בכנסת ישראל וגם חתימה מחודשת של הסכמי ורסאי (שנחתמו במחצית הראשונה של המאה הקודמת) על פי חוזים חדשים משלנו.

בפרויקט הראשון, שולבה כל שכבה ט' וגם אנשים מבחוץ. הם נדרשו לעשות "לייק", להצולם לסרטון, לחתום על עצומה או לשחק משחק כריזכות בקוביית סוכה. עירוב שאר השכבה (שלמדה את אותו החומר בזמן ההוא, רק בדרך שונה) גרם גם להם להיות מעורבים יותר, וליראות את לימודי ההיסטוריה והאזרחות אחרת, כמו שאנחנו התנסו בהן כבר כמה חודשים.

בנוסף לחלק הזה בעבודה, נדרשנו גם להציג מצגת של עשר דקות לפני הכיתה ואחר המורים וכך גם הפגנו בקיאות וידע, וגם התנסו בעמידה מול קהל, עמידה בזמנים (עשר

מחברים לחברה שר
החינוך שי בירון (משמאל) וח'כ רובי ריבלין (מימין) בכפר הירוק, משוחחים על רפורמות חינוך וחברה

מנקודת המבט של הים

תרגיל מעשי בפילוסופיה הביא את אביעד קלמרו אל חוף הים של נתניה, אל סדר גלובלי ואל עצמו • מחשבות על גלים מתנפצים וים שרואה אנשים

"כמה חסר אונים ואומלל הייתי ללא בני משפחתי". קלמרו

אביעד קלמרו, ח' 2/
 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

הכפר הירוק מטפח מצוינות וסקרנות אצל ילדים ונערים, דבר שמצריך השיקפה מרובה, אך גם מייחד אותו מאוד משאר בתי הספר. כחלק משיעורי ההעשרה שנותן הכפר, זכינו אנו, כיתה ח' 2, בשיעור פילוסופיה עם המורה דניאל אראל. אמנם האסוציאציה הראשונה שעולה כששומעים על מקצוע הפילוסופיה היא שעמום, אך הופתעתי לגלות שפילוסופיה היא תחום מאוד פורה ומעניין שמעורר מחשבה, דבר שרוב התחומים לא עושים. בשיעורים אנו דנים בנושאים ובבעיות שונות בחיינו, כאשר המטרה המרכזית היא להגיע לעומק התודעה ולהרגיע אותה באמצעות חשיבה. בתחילת כל שיעור אנו מבצעים מדיטציה של כעשר דקות, דבר שאולי נשמע פשוט, אך מפתיע לגלות כמה קשה להגיע לרמה כזאת של תודעה ולהתנתק כמעט לגמרי מהסביבה. בנוסף, בכל שבוע אנו מקבלים משימת מודיעות, שאותה אנו צריכים לבצע, ולאחר מכן לדרוש עליה למורה.

כיסא ליד המים

במשימת החנוכה היה עלינו ללכת למקום בטבע ולשבת שם בשקט שעה. היינו צריכים להתבונן סביבנו, להקשיב לצלילים, וליהנות מכל רגע. אני בחרתי ללכת לחוף הים של נתניה, עיר מגורי. באופן כללי, אני מאוד אוהב את הים והבנתי שאם אני רוצה להירגע כשעה, זה המקום בשבילי. אני אוהב את הים לא בגלל שהוא סוער ועוצמתי, אלא כי הוא מעניין ותמיד נמצא בתווך ותנועה. וכך, באמצע חופשת חנוכה, הגעתי לחוף הים שקרוב לשכונתי בשעה שבע בבוקר, הנחתי כיסא קרוב למים, התיישבתי בו, והתחלתי לבצע את המשימה.

תחילה הקשבתי לכל הקולות שעולים מן הים, וניסיתי להתבונן בכל גל שמתנפץ על החוף ולידת לו שם, כמו שאנו עושים בזמן המדיטציה עם נשימות. שאפתי את אוויר הים אל אפי וניסיתי לקלוט כל פרט בנוף שנשקף אל עיניי. ניסיתי לזהות בים שחיינים וסירות, אך גם אנשים ועצימים שונים על החוף.

ככל שהתבוננתי סביב התחלתי להפנים כמה חוף הים הוא מקום מופלא וקסום. חוף הים גם שקט, אבל גם מלא התרחשויות. אז, שאלתי את עצמי איך נוצר הפלא הזה שנקרא "ים" ואיך אני מסוגל להתעלם ממנו למרות שהתשובות לשאלות האלו נסתרות מבני האדם. אך מהר מאוד עניתי לשאלתי, שיש דברים שלא חייבת להיות להם תשובה, ושמה שחשוב הוא איך אנו מתייחסים אליהם. נהייתי מאוד מהחלק הזה, בעיקר כי הוא נתן לי הזדמנות להעריך כל רגע מחיי ולהבין כמה חשוב לנצל את החיים בהנאה מהדברים הפשוטים. התחלתי לחשוב כמה בר מזל אני שיש לי את האפשרות ליהנות מכזה פלא שרוב הזמן אני לוקח כמובן מאליו.

עסוקים בבעיות שלהם במקום ליהנות מהחיים. רמיינתי גם שהוא חושב על כל האירועים שהתרחשו באזור, ומנסה להבין איך כל מה שהאנושות עושה נהרס לבסוף, אך היא אינה מפסיקה להתפתח וליצור בעיות חדשות.

קיבלתי את הרושם שהמחשבות של הים על בני האדם הן לא טובות מאוד. אך חשבתי שהוא בטוח מעריך אצל בני האדם תכונה מסוימת, ומצאתי שהיא חופש. הבנתי שבני אדם חופשיים לעשות מה שהם רוצים, ויש להם הזדמנויות רבות להגשים את חלומותיהם וליהנות ולנצל את החיים. את החלק הזה הכי אהבתי, כי ניסיתי לזהות בו מה הבעיות, ועם זאת מה היתרונות של בני האנוש, וגיליתי שאכן יש רבים כאלו לשני צידי המאזניים.

לאחר מכן, עצמתי עיניים, וניסיתי להתרכז בנשימות. בשלב הזה מחשבותיי נדרו למקום אחר. התחלתי לרמייך את כל הרגעים שאני יכול לזכור שבהם הייתי בים עם חברים או עם בני משפחה. נזכרתי בכמה הנאה הים הסב לנו ובכמה כיף הוא סיפק לנו. התחלתי להבין שכל חיי בעצם תלויים בחבריי ובבני משפחתי, וכמה חסר אונים ואומלל הייתי בלעדיהם. לאחר מכן מחשבותיי הגיעו לבית הספר. ניסיתי להעביר את המחשבה האוטומטית הזאת כי ידעתי שמיד אתחיל לחשוב על המשימות שיש לי לחפש. אך לא הצלחתי להשתלט על מחשבתי, ובמשך זמן רב התעלמתי מסביבתי והתרכזתי רק במשימות שקיבלתי מבית הספר ובזמן שיש לי להספיק את כולן.

מעריך את החופש

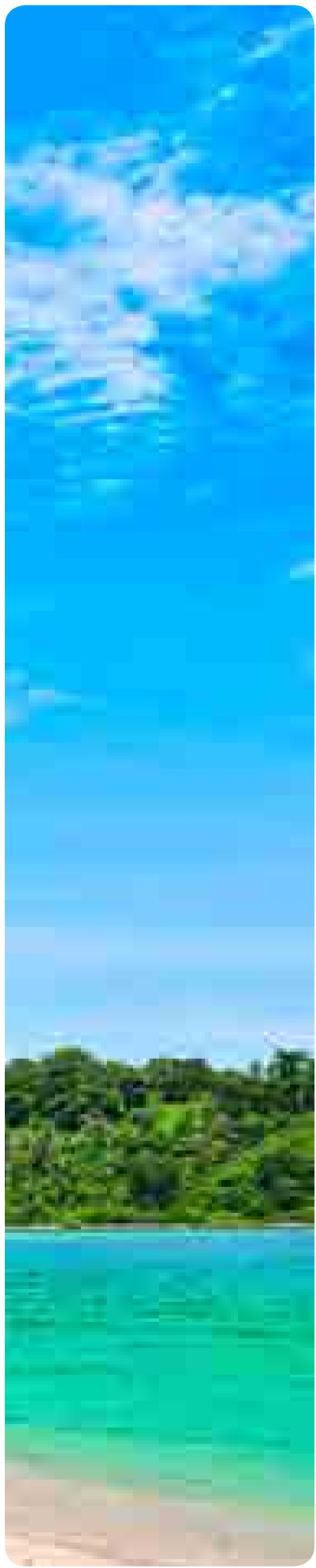
בחלק האחרון של החוויה הזאת, פקחתי את עיניי שוב, והצלחתי להשתחרר מהמחשבות הללו. אז החלטתי להסתובב לאחור, ולראות את נקודת המבט של הים. ניסיתי לגלות איך הים רואה אותנו, בני האדם, ואיך העיר שבה אני גר משיקפה בעיניי. בנוף שמול עיניי קלטתי בניינים רבים, כבישים ופארקים, זיהיתי מוסדות שונים שאני מכיר, ולא התעלמתי מהקניון הענק שבנו לא מזמן ליד שכונתי.

הבנתי שהים נמצא פה כבר מיליוני שנים, והוא זכה לראות את כל ההתרחשויות שקרו באזור. הוא ראה את כל המלחמות, אך גם את הפיתוח והבנייה, והאזין לבעיות שלנו, בני האדם. ניסיתי גם לרמייך מה הוא יכול לחשוב. דמיינתי שהוא חושב שבני האדם ממהרים כל הזמן, וכל הזמן

עד לפעם הבאה

הפעילות הייתה מהנה מאוד וחזרתי הביתה עם תובנות חדשות רבות על העולם והחיים. למרות שהיא לא כללה משהו מיוחד, הפעילות הכריחה אותי לעצור לרגע ולחשוב. פשוט להפעיל את המוח. כמה שזה נראה מובן מאליו, גיליתי שבי כלל לא יוצא לי לעשות זאת. לבסוף, הבטחתי לעצמי שגם בפעם הבאה שתהיה לי הזדמנות אני אעשה את זה, אך הפעם להנאתי ומבחירה חופשית לחלוטין.

אני גם מציע לכל מי שקורא את הכתבה הזאת, ובטח חושב שאני מגזים בתיאורי, להתנסות בחוויה דומה, גם אם לא לשעה שלמה, ולראות כמה דבר כזה, כמו לחשוב, עוזר להירגע ולנקות את המוח.

הרווח שבין העולם לאני

מתחילים במדיטציה, ממשיכים במחשבות על הסביבה ובמחמאות לחברים, ומסיימים בתוכנות על עצמי • ככה לומדים פילוסופיה מעשית

אלה לוטן, י"ז

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

← השנה, במסגרת שיעורי ההעשרה בבית הספר, אני לומדת עם מחצית מכיתתי שיעור פילוסופיה אצל דניאל אראל. כל שיעור מתחיל במדיטציה של חמש דקות, ולאחריה בכל פעם אנו פוגשים לידון בנושא פילוסופי שונה. השיעורים הם חווייתיים ומעשירים, ובכל פעם אנחנו זוכים ללמוד נושא חדש שרובנו לא חשבנו עליו ולא היינו חושבים עליו לולא השיעור. בדרך כלל אנחנו חוקרים את הקשר שלנו לנושא הנלמד, כמו בשיעור שהיה לנו לאחרונה - שבו הלכנו בכפר מבלי לדבר והסתכלנו, הקשבנו, הרחננו, הרגשנו וטעמנו מכל מה שסביבנו. כך שמנו לב למודעות שלנו לסובב אותנו, ויכולנו לחקור ולפתח אותה.

לא קל לקבל מחמאות

במטרה לפתח את המודעות שלנו, אנו גם מקבלים משימה שבועית לכיצוע אחרי

השיעור. המשימות תמיד דורשות מאיתנו מחשבה ולפעמים גם עשייה, בשבוע שבין שיעור אחד לשני. בסוף השבוע אנו שולחים לדניאל דיווח שבו אנו בוחנים את ההשפעה של המשימה עלינו ועל הסובבים אותנו, ועל השינוי שנגרם בעקבותיה.

אחת המשימות הייתה לתת בכל יום מחמאה למישהו, כזו שאנחנו מתכוונים אליה באמת ומכל הלב. וזה הדיווח שהגשתי אחר כך:

השבוע נוצרה אצלי תחושה שאנשים רבים מוכנים ונרתעים ממחמאות שמגיעות מהלב. חלקם מיד מסיטים אותן בחזרה - כשאמרתי לחברה שעבדה איתי על פרויקט שאני מעריכה את זה שהיא כל כך אחראית ועושה את כל מה שהיא לוקחת על עצמה, היא לא חיכתה אפילו שנייה ואמרה שאני מדהימה ושאתי היחידה שאחראית בקבוצה שלנו.

אנשים אחרים נוהגים לענות למחמאה המגיעה מהלב בצורה סרקסטית, כמו שענה לי ירד - "טוב, זה לא קשה לגרום לך לחשוב שאני חכם, כי רוב אלה שאת מכירה

מטומטמים". כמוהם גם האנשים הקרובים ביותר אליי, אלו שמכירים עוד צדדים באישיות שלי ויודעים שלא תמיד אני צינית, הופתעו לשימוע את המחמאות שנתתי להם. אך בניגוד לאלו שפחות קרובים אליי, המשפחה שלי והחברים הטובים הקשיבו לדבריי, הבינו והיו אסירי תודה לשמוע אותם. כך הייתה החברה הכי טובה שלי, שחיבקה אותי כשאמרתי לה שאני מעריכה את חוכמתה.

יש הפתעות

הופתעתי לראות את התדמית האדישה והצינית שנוצרה לי בעיניהם של אנשים אחרים, אך שמחתי לראות שאנשים שמכירים אותי טוב יודעים על הצדדים הרכים והרגישים באופיי ושמים לשמוע כשהם יוצאים לאוויר.

הבנתי שכולם אוהבים כשמחמיאים להם, למרות שלפעמים הם נרתעים מאופי המחמאה ומהאדם שנתן להם אותה. ובעיקר, שמחתי לגרום לאחרים לחייך.

חוכמת הדוב

תומר ז"ק, י"ז

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

← הרבה אנשים מדברים על דמויות המנחות אותם, מעין מורי דרך לחיים, כמו מהטמה גנדי, מרטין לותר קינג ועוד. בשבילי אין יותר עמוק ופילוסופי מאשר פו הדוב כמורה דרך לחיים ולבית הספר בפרט.

מי לא היה רוצה לקום בבוקר יום אחד ולדעת שהוא לא צריך למהר לשום מקום? להתחיל את היום ברוגע, לקחת את הזמן, בלי לחץ. נשמע נעים, נכון? זו דרכו של פו הדוב. לא הרבה יודעים, אך הדוב השאנן והמקסים הזה היה פילוסוף גדול - כמעט כמו הבטן שלו.

הדובון הטיפשון רואה את העולם דרך משקפיים ורודים באמת, החיים שלו דבש. פו חי את חייו באחת הדרכים הפשוטות והטובות שיש. הוא מאמין שלא צריך למהר לשום מקום ויחד עם זאת, הוא מספיק הרבה מאוהב. דמיינו לכם מצב שבו אתם לא נמצאים במרדף תמידי אחרי הדבר הבא: בחינה, בגרות, מגן או מה שזה לא יהיה, אלא לוקחים את הזמן ונרגעים קצת מפעם לפעם.

פו גם מאמין שחשוב ליהנות מהרגע, מההווה. אנחנו כל כך עסוקים בלמוד לפי

עמים, שאנחנו שוכחים את הכיף שבלחיות. אנחנו עוד צעירים והעולם עוד מלא קסם, אז למה לבזבז את הרגעים הללו על עבודה בהיסטוריה? אני מסכים עם הדובון ומעדיף ליהנות מהרגע הנור

כחי כל עוד אפשר.

עוד נספח לא

מונותיו של פו

הוא שאושר

אפשר למצוא

גם בדברים

הכי קטנים.

לא רק מאה

בבגרות או

ציון הגשה

מעולה יכול

לעשות אותך

מאושר. אלה

הדברים הקטנים,

שלפעמים אתה כל

כך עסוק עד שאתה

מפספס אותם, לא חבל?

"הרגע המאושר בחיי הוא הש"

נייה שלפני אכילת הדבש, זו שנייה שאין

שנייה לה".

"בוא נניח שהעץ הזה לא ייפול עלינו",

אמר פעם פו לחברו המפוחך חזרזיר. תמיד

להישאר אופטימי. זו לא מטלה קלה, אך

לדובון הזה זו פשוט דרך החיים הפשוטה בעולם!

להישאר אופטימי לוקח מקום של כבוד גם בלימודים, להאמין שתצליח ולבוא רגוע ואופטימי לקראת מה שאתה עו

מד לעשות, מוריד הרבה מאוד מהלחץ.

ואחרון חביב, לעז

זור למי שסביבך. אני לא זוכר כמה

פעמים הלך פו לחפש אחר

זנבו של איה הממורמר ועז

שה זאת ברצון, בשמחה

ובאהבה. אנשים לא חייבים להי

תמודד עם העומס, הצרות והטרחה לברם,

לפעמים יד מושטת לעזרה יכולה ממש לעזור גם בלי

שתדעו עד כמה. אני חושב שהבהרתי את נקודתי על

הפילודוב המחוכם הזה ולכן אסיים באחד מהמשפטים שלו, שמרגיעים אותי לפחות כשאני כועס: "בכל דקה שבה אתה כועס, אתה מבזבז 60 שניות של שלוה".

חוגגים אור
מסיבת חנוכה עם חנוכיות שיצרו התלמידים

מה שחוינו על סיפון האקסודוס. מרים גיטליץ

לחוש את ההיסטוריה

עדותה של נוסעת על האונייה "אקסודוס" עשתה להבנה של היודאלפים הרבה יותר ממה שספר יכול לעשות

מרים, יוצאת רוסיה, תיארה את האירועים מנקודת המבט שלה כיהודה באותם ימים, ואת הציונות שדחפה יהודים רבים לעשות עלייה, למרות התנאים הקשים, לעבור בארץ ולשנות את חייהם לגמרי. סיפורה של מרים התחיל לאחר מלחמת העולם השנייה, כאשר משפחתה רצתה לעבור לישראל. הדבר לא היה אפשרי דרך רוסיה, והמשפחה נאלצה למצוא דרכים לעבור לפולין, למרות שהדבר היה אסור. הם הגיעו לפולין בעזרת תעודות מזויפות ומשם המשיכו ועלו על אקסודוס.

מרים סיפרה על הצפיפות באונייה ועל המחסור שהיה בדברים הבסיסיים, ותיארה סיטואציה בה היא, כילדה צעירה, נאלצה להיבטל בתגובה במהירות ולהתמודד עם הקשיים הרבים כמו כולם ויחד עם כולם.

היא תיארה את הפחד הקשה שבו היו נתונים הנוסעים, כתוצאה מכך שהבריטים סירבו להכניסם לארץ ישראל, למרות הסבל שעברו במהלך המלחמה. מסיפוריה עולים מצד אחד הציונות החזקה והמלחמה בכל הגורמים על מנת להגיע לארץ ישראל, ומצד שני חוסר האונים המשווע שבו היו האנשים על הספינה. בסיפוריה כללה מרים את המלחמה שהתרחשה על סיפונה של "אקסודוס". היא תיארה את הנשק המאולתר שהשיגו לעצמם היהודים על האונייה, וכך גם את הכאוס ששרר שם. לאחר מכן הוחזרה המשפחה לאירופה, ומשם עלו על ספינה אחרת. לאחר סוף-סוף עלתה המשפחה לארץ, זמן קצר לאחר הכרזתה כמדינה, החלו הוריה של מרים לעבוד בעבודות חדשות, שונות לגמרי מאלה שבהן עסקו ברוסיה. מסיפוריה עולה הניחוח הארצי-ישראלי הישן, הרצון להתיישב במדינה יהודית, לא משנה איזה מחיר אישי גובה הדבר מן העולים.

"אחרי שעוברים דבר כזה, מבינים שאפשר לעבור את הכל", סיכמה מרים את הרצאתה והסבירה כי החוויות שעברה בתחילת חייה חישלו אותה, כמו גם הרבה עולים אחרים, וגרמו לכך שדור המקימים של המדינה היה חזק ואקטיבי במילוי שליחותו.

שחר קרטש, 7/י

עם כל הכבוד לספרי ההיסטוריה, אין דבר מרגש יותר מלשמוע עדות היסטורית ישירות מפי אדם שחווה את ההיסטוריה, ושהיא חקוקה בזיכרונו.

השנה אנחנו לומדים לבגרות בהיסטוריה ב' על תקופת השואה, הכרזת המדינה והקשיים שעברו היהודים בתפוצות לפני שהגיעו לארץ ישראל. בין השאר, למדנו על "אקסודוס" – אונייה אשר יצאה מנמל בצרפת לכיוון הארץ בשנת 1947, כשעל סיפונה כ-4,500 יהודים.

כדי להעשיר את הידע שלנו ולחבר אותנו לסיפורים, הוזמנה המורה להיסטוריה את מרים גיטליץ, סבתה של אחת מהתלמידות בכיתה, כדי שתספר לנו על התלאות שעברה כילדה בת שמונה על סיפון האונייה הזו.

את כל הפרטים העובדתיים כבר למדנו בכיתה קודם לכן: האונייה נתפסה, נשלחה בחזרה לצרפת, המעפילים סירבו לרדת מהסיפון, אך הבריטים הכריחו אותם... כל זה כבר היה ידוע לנו מראש. מה שהיה חסר לנו הם הוויכוחים, המרגש, מה שהיהודים באמת חוו על סיפון הספינה הזו באותם שבועות ארוכים. וזה היה ההיבט בסיפור שהשלימה לנו האורחת.

מרים תיארה לנו בפירוט את אשר התרחש על האונייה – המחנק, הצפיפות, הרעב והמחסור, כל הקשיים הפיזיים הללו שהפכו את ההפלגה לקשה ממש, אך הקושי הפסיכולוגי היה המשמעותי והמכריע מכולם. שמענו סיפורים שצימרו אותנו וריגשו אותנו, שסחטו דמעה או שתיים ומילאו אותנו כעס, אבל כאשר יצאנו בסיום המפגש מהאודיטוריום, הבנו את ההיסטוריה טוב יותר.

* * *

"אפשר לעבור את הכל"

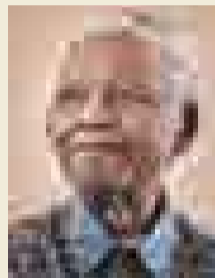
בינאו, הגיעה ניצולה השואה ויוצאת ספינת "אקסודוס", מרים גיטליץ, לספר את סיפורה לקומץ תלמידים באודיטוריום הקטן.

מתא הכלא לפרס נובל

הוא היה לוחם זכויות האדם, שבזכות מאבקו חסר הפשרות זכו כהי העור בדרום-אפריקה לשוויון • קווים לדמותו של נלסון מנדלה, שנפטר השנה

אלה סמואל, י"ב/3

| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

נלסון מנדלה

בדצמבר 2013, כשהוא בן 95, נפטר נלסון מנדלה, אבי האומה הדרום-אפריקאית החדשה ונשיאה השחור הראשון, אשר נודע בזכות המאבק שהוביל להפלת משטר האפרטהייד בדרום-אפריקה.

מנדלה נולד בשנת 1918 כבן לעם התמבו בדרום-אפריקה. בהיותו בן 25 נרשם ללימודי משפטים באוניברסיטת ויטוואטרסנד, שם נחשף לדעות ליברליות ורדיקליות הקשורות לתרבות אפריקה, וגם לביטויי גזענות ואפליה. באותה שנה הצטרף לארגון הקונגרס הלאומי האפריקאי (ANC).

ב-1952 פתח עם אוליבר טמבו משרד לעריכת דין ביוהנסבורג ומשם החל לנהל מאבק משפטי במשטר האפרטהייד. באותה שנה גייס עשרות אלפי שחורים למאבק. מערכה זו הביאה למעצרו בפעם הראשונה. הוא נידון לתשעה חודשי עבודות פרך ונאסר עליו לצאת מתחומי יוהנסבורג ולהשתתף באסיפות פוליטיות.

ב-1964 הואשם מנדלה בניסיון להפיל את המשטר באלימות ונידון למאסר עולם. מעל דוכן הנאשמים נשא מנדלה דברים בזכות הרמוקרטיות, החירות והשוויון בדרום-אפריקה. אולם הוא גם הודה, כי ארגונו אחראי למעשי אלימות. "לא עשיתי זאת ברוח של הפקרות", אמר מנדלה במשפטו. "תיכננתי את הדבר כתוצאה מהערכה שקטה וצלולה של המצב הפוליטי שהתהווה אחרי שנים רבות של עריצות, ניצול ודיכוי של עמי בידי הלבנים".

במקביל למאבק בתוך דרום-אפריקה, ניהל ה-ANC מאבק בינלאומי ובמרכזו הדישה לשחרור מנדלה. בעקבות הלחץ הציבורי החליטו מנהיגי העולם להחרף את הסנקציות על שלטון האפרטהייד.

בשנת 1990 הסיר נשיא דרום-אפריקה דה קלרק את החרם מעל ארגון ה-ANC ושיחרר את מנדלה מהכלא. המשטר אף שיחרר אסירים פוליטיים רבים והביא לסיום ההפרדה הגזעית במקומות ציבוריים.

ב-17 ביוני 1991 בוטל חוק מרשם האוכלוסין, שחייב כל אזרח לרשום את צבע עורו לצד פרטיו האישיים. וכשבועיים לאחר מכן ציינה דרום-אפריקה את קיצו הרשמי של האפרטהייד.

ביוני 1993 הוכרז תאריך הבחירות החופשיות וב-8 בדצמבר 1993 הוכרז רשמית תום שלטון המיעוט הלבן. באותו יום גם הגיע מנדלה יחד עם דה קלרק לאוסלו לקבל את פרס נובל לשלום. חמישה חודשים לאחר מכן, באפריל 1994 התקיימו בדרום-אפריקה בחירות דמוקרטיות, שבהן השתתפו לראשונה בני כל הגזעים. מנדלה נבחר לנשיאות ברוב של 62% מהקולות.

בשנת 2004, כשהוא בן 85, הודיע על פרישה מהחיים הציבוריים על מנת להקדיש את עצמו למשפחתו. הוא חזר להתגורר בכפר הולדתו שבמזרח המדינה, אך המשיך להיפגש עם מנהיגים ממרחבי העולם בעבר ובהווה.

ביום הולדתו ה-89 ייסד את ארגון "קני השבת", פורום של אישים בינלאומיים, שתרמו מכישוריהם ומניסיונם בהכוונת מאמצים להתמודדות "עם כמה מהבעיות הבערות בעולם".

בעקבות מותו של מנדלה, דיברנו בכיתה על מפעל חייו ועל מעשיו שהביאו לשינוי גדול, אשר הידוע שביניהם הוא הפלת משטר האפרטהייד בדרום אפריקה. אני מאמינה שהוא גם השפיע על דעותיהם של אנשים רבים ברחבי העולם ובסופו של יום גם על הדרך שבה אנחנו חיים כיום.

הגיבורים שלנו

ארבעה אנשים מעוררי השראה מתו השנה • איינשטיין וריבלין, לאוטמן ומנדלה מסמלים כל אחד ערך מסוג אחר • ציינו את עשייתם בערב מיוחד

עידו בן ארי | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

ארבעה אנשים הלכו לעולמם לאחר רונה: אריק איינשטיין וספי ריבלין, דב לאוטמן ונלסון מנדלה. הארבעה סימלו אנושיות ואומץ והם מודלים לכל דבר.

• אריק איינשטיין וספי ריבלין היו הפכים, ספי - ליכודניק ומכביסט, אריק - בוגר השומר הצעיר ואוהד מושבע של הפועל. ספי - מוחז

דב לאוטמן

צן ואהב לצחוק גם במהלך המחלה ואריק - מופנם ולא הופיע שנים רבות. הפרסום שלהם נבע מדברים שעשו, משירים יפים, מצחוק שהביאו לרבים. למפורסמים של היום יש ממה ללמוד.

• תחת הערכים "גיבור", "אומץ" ו"חינוך" במילון צריך להיות כתוב דב לאוטמן. בוגר האוניברסיטה המצוינת MIT בארצות הברית, שבגיל יחסית צעיר, כשהוא כבר מנכ"ל של חברת הטקסטיל סברניה, מקים את דלתא, כיום ממפעלי הטקסטיל הגדולים בעולם. לאחר שחלה במחלת ניוון שרירים הוא העביר את הניהול בדלתא לאחרים ובמקום להסתגר יצא והקים עמותות למען החינוך והיה מעורב בפעילויות חינוך שונות. הוא קיבל את פרס ישראל למפעל חיים, ואת פרס התעשייה מטעם התאחדות התעשיינים בישראל וכן את אות המתנדב מטעם הנשיא.

• נלסון מנדלה, מהמנהיגים הכי גדולים שהיו בתקופה המודרנית, גם הוא מת השנה והדבר מכאיב מאוד. הוא ישב 27 שנה בכלא על כך שנלחם למען שוויון זכויות לשחורים באפריקה. אחרי מאבק ארוך הוא ניצח את האפרטהייד. הוא מושא הערצה לכל מנהיג. כל אחד יכול ללמוד ממנו, לא על מנהיגות בלבד, אלא גם על אנושיות ואהבה.

אחרי מותו של אריק איינשטיין העלינו רעיון בבית הספר לערוך ערב משיריו. ישבנו, המועצה של שכבה ח', וחשבנו על דמויות אלה, שהלכו לעולמנו. חשבנו שנכון לעשות אירוע מהוה. התחלקנו לקבוצות, כל קבוצה התמקדה באישיות אחרת. באירוע שרנו אריק איינשטיין, צחקנו עם פיסטוק (ספי ריבלין), דנה, נכדתו של דב לאוטמן, שלומדת בשכבה סיפרה עליו וריגשה אותנו. ראינו קטע מרגש על נלסון מנדלה, וכל תלמיד קיבל סרט ליד שעליו המספר 46664, מספר האסיר של מנדלה בתקופתו בכלא, מספר שהפך לסמל עולמי.

שרים לזכר אריק. בערב לזכרו

Strong Connection

Maya Arazi's speech at the Yan Kartzki seminar

לקבל השראה מהבודדים האמיצים. תערוכת יאן קרסקי בכפר

→ Hello everyone, my name is Maya Arazi and I'm representing the Israeli delegation from HaKfar HaYarok high school. First of all I would like to thank on the behalf of my delegation for the great honor of taking part in the Yan Karski convention and being able to witness and learn in this great initiation.

I would like to mention that personally I have a strong sentimental connection to this special event - my great grandfather, may he rest in peace, lost his entire family in Auschwitz. He decided to honor the memory of his family by perpetuating the Holocaust and particularly the Righteous Among Nations. He believed that every man can be an altruist, and dedicated his life to be one himself. My grandfather sat in the board who recognized the righteous among nations, and also in the one who ruled Yan Karski to be one. Therefore, I'm very glad and exited to be here on the behalf of my grandfather, in front of Yan Karski's family, and witness this special and outstanding event.

For the Israeli Jewish people, Poland is mostly associated with the Holocaust, mainly because of the trip most Israelis go through in 12th grade revolving the Jewish history in Poland and the concentration camps. Therefore, being in Poland and accepting it as the beautiful country it is, regardless of the events of the past, is rather difficult for us. In the past few days we have been traveling around the country and found a beautiful, magical, successful and flourishing modern country and witnessed the other face of Poland which we've never seen before, for which we're very grateful.

The main public conversation about WW2 and the Holocaust summits in the grief, the horror, the tragedy and the memory of the millions of innocent losses, cruelly killed by racism and hate. This horrible stain in the human society requires cherishing and perpetuating, with all the difficulty in it, not as a Jewish person or as a Polish person, but as a human being. With the death of every Jew that was murdered in the Holocaust - died the humanity in the entire world's society, who looked the other

way.

But many people tend to forget the purpose, the thing that to me is the most important about the memory - the bravery.

We have to remember, cherish and honor every man who was brave enough to survive and succeeded despite of the many difficulties, to build an entire life from scratch. Be inspired by the few ones who were brave enough to think for themselves even in times when not thinking was the only way to survive. The ones who couldn't look away, who acted with pure altruism and risked their own lives and their family's for another human being. People like Yan Karski and many others whose memory is a constant reminder that even in the darkest times, you can find altruism, humanity, and the natural love of one human being to another. It's crucial to remember the bravery, the strength, the humanity and the power of the people who rebuilt this world with their loved one's blood and their own.

Many people see the Holocaust as an absolute proof of the saying: "a man to a man - is a wolf", but thanks to all these precious, special people, and the inconsiderable things they've done, to me it is a poof that "a man to man - is a man".

The most important lesson there is to learn from the Holocaust is our duty as the people of the world, and human beings, to prevent the history from repeating itself, in the memory of all the losses and the honor of all the heroes. To not lose faith in humanity, and look for it in the darkest times. Be it in the darkest times. We have to always aim for a better society and act for it, even if it means standing alone in the field, in the name of justice. We have to give strength to each other and act by the value "a man to a man - is a man". The Holocaust is not just a painful historical event, but a timeless mirror in front of society's face that allows us to ask ourselves every day "what can we do to prevent the blood spilling of another single human being by hate and apathy, because our world has lost enough. And how can we do that? Well, simply as the righteous among the nations have bravely shown us - just be human.

ט' 6/: מאסטרים בבריאות

אחרי שלמדו את החומר בשיעורי ביולוגיה, הטייתניקים בחרו מאכלים בריאים, בישלו אותם בקבוצות, עיצבו כרזות הסבר והגישו לשופטים • ריאליטי זה כאן

אמיר לוי ומיה חביב, ט' 8/ | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

חג לאילנות וגם לנו

סיום המחצית הראשונה של שנת הלימודים, שצוינה בט"ו בשבט, הייתה הזדמנות לחגיגה כפולה: מורים ותלמידים נהנו משמש חורפית ומסעודה חגיגית

כל אחד מאיתנו, תזונה נכונה ותפקידם של אבות המזון. מיה חביב, תלמידת ט' 8/, מספרת על פרויקט מאסטר הבריאות שלה: "חשבנו, הקבוצה הקטנה בכיתה, על מאכל שיכיל את רוב אם לא את כל אבות המזון. מאכל שהכנתו לא הורסת את הערך התזונתי של אבות המזון ובנוסף לכל זה, יהיה גם טעים. לבסוף הגענו לדים סאם.

"בהתחלה לא היה לנו מושג איך לגשת למאכל המזון הזה, שנשמע כל כך רחוק מהתרבות שלנו ומסובך להכנה. אבל עם קצת מחקר והמון רצון, גילינו שאפשר להכין דים סאם ביתי, שלמען האמת, יצא טעים מאוד.

"החלטנו שנכין סרטון, כדי לפרסם את המאכל שלנו כמו שצריך, אז נפגשנו אצלי בבית ואילתרנו כלי אידי מסיר קוסקוס. השתמשנו בכצל במקום בוקצ'ו, המרכיב הכתוב במתכון המקורי. החלפנו את הקמח הרגיל לחיטה מלאה. זה לא השפיע על הטעם, אבל שידרג את הפן הבריאותי של המאכל.

"עמלנו שלש שעות – ריודר הבצק, הכנת המליות, קיפול הדים סאם והאידיו שלו, בלי לשכוח את עבודת הצילום שעקבה אחרי כל צעד במתכון. לבסוף, להפתעתנו הרבה, יצא דים סאם ביתי, בריא, פשוט ומאוד טעים.

"השלב האחרון של העבודה היה עבודת החקר על המרכיבים והפלי-קט. תוכן הפלקט שילב את הערך הבריאותי, המתכון, סיכום כללי על אבות המזון וחלק אמנותי, שכלל סיסמאות, ציורים, קישוטים ובנוסף – כתיבת שם המאכל, דים סאם – בהמון שפות. "בעבודת החקר כל תלמיד כתב גם איך העבודה השפיעה עליו. ראינו שבאמת למדנו איך לבחור מזון בריא שהוא גם טעים, בלי המון ריבים, ועם הנאה שגלוותה לתהליך בקבוצה, מהשטויות והצחוק תוך כדי עשייה ועד ההצגה בכי-תה. הכנת הסרטון ועבודת הצוות התנהלו ממש טוב, ואני אשמח לפעילויות דומות נוספות."

בשכבה ט' התקיים פרויקט לימודי בשיעור ביולוגיה. בפרויקט התחלקו בכל כיתה לקבוצות, וכל קבוצה בחרה מאכל בריא, המכיל שילוב של אבות המזון ולא מזיק לגופנו, שייצג אותה בתחרות הכיתתית. הקבוצות היו צריכות למצוא את המאכל על פי הדברים שלמדו בשיעורי ביולוגיה.

לכל כיתה הוקצה יום, שבו הקבוצות הביאו את המאכל שלהן בציף רוף כרוז עם פרטי המאכל ולמה הוא מומלץ. כך הציגו הקבוצות את בחירותיהן בפני הכיתה.

בכל כיתה נערכה הצבעה בעד הקבוצה בעלת המאכל המתאים ביותר, והמאכל המנצח עלה לתחרות השכבתית, מול מאכלים שנבחרו בשאר הכיתות.

בתחרות השכבתית הציגו כל הקבוצות הנבחרות את מאכליהן והביאו טעימות לשופטים, שהיו תלמידים ואנשים אונייטיביים שלא מלמדים ביולוגיה ולא קשורים למתחרים. השופטים שפטו על פי בריאות המאכל, דרך ההצגה של הקבוצה והטעם של המאכל הנבחר. לבסוף, השופטים החליטו שהמנצחים בתחרות הם הקבוצה מ'ט' 6/ עם מבחר של סלטי ירקות כמגוון צבעים ועוגה בריאה. אחרים, במקום השני, ט' 8/ שהגישו טופו עם שלל ירקות.

לאחר התחרות הגיעה תזונאית להרצות למתחרים על תזונה נכונה בגיל ההתבגרות והסבירה על חלבונים וויטמינים, הנחוצים לגדילה בגיל הזה, ועל חשיבותם של הסיבים. היא ענתה לשאלות של תלמידי השכבה, והרגישה את החשיבות של ייעוץ בגילנו.

כל השכבה נהנתה מיום חווייתי שלא דורש ספרים, מחברות ולוח, אלא משהו שבא מאיתנו, עבודת צוות יצירתית ומקורית. הפעילות עזרה לנו לקבל פרספקטיבה שונה, אך טובה ונכונה, על הדבר שמלווה

המאלפים הצעירים

שחר מזרחי וזואי תאני, ז' 3/ | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

רצה אחד לא הספיק לנו, ולכן אל תמיר התלווה עוד מרצה קטנטן בשם ספוט – גור בן כחורשיים שעכשיו ממש עובר את האילוף הבסיסי והראשוני שלו.

אחרי שתמיר הסביר לנו את הדרך לאילוף בסיסי, כל אחד בתורו התנסה בלימוד הגור הקטן. לימדנו את ספוט "שב" ו"ארצה", והיה מאוד כיף ומעניין.

בסוף השיעור נאלצנו להיפרד מספוט, אך בתמורה קיבלנו הב-טחה לסדנה נוספת בהמשך השנה ואנחנו לא יכולים כבר לחכות! ומה חושבים ילדי הכיתה?

ענבלי: "השיעור היה ממש מעשיר ומרתק. למדנו הרבה דברים ובגלל שהיה כלב, גם התנסינו ולא רק למדנו בתיאוריה. אלה שיעורים הרבה יותר טובים משיעורים רגילים, כי הם יותר חווייתיים וככה באמת לומדים וזוכרים."

דין: "השיעור ממש כיפי, ולמדתי הרבה על אילוף כלבים. אני מעדיף שיעורים מהסוג הזה, כי הם יותר מפעילים את המשתתפים ומאפשרים לנו להתנסות וללמוד דרך המציאות."

דרור: "השיעור היה ממש מהנה ואפילו הצלחתי ללמד את הכ-לבה שלי לעשות את הרברים שנלמדו. אני חושבת שכדאי לעשות יותר שיעורים מהסוג הזה, כי הם ממש מעשירים את הדיע ומהנים."

אלון ז': "השיעור היה חוויה מאוד גדולה ומהנה, הכלב היה מאוד חמוד והצלחתי ללמד כלבים מהשכונה את מה שנלמד בכיתה. צריך לעשות כמה שיותר שיעורים כאלה ולא סתם ללמוד דברים בעל-פה. היה פשוט מעניין."

אנו מחכים בקוצר רוח לסדנה הבאה!

באיזה עוד שיעור תוכלו לאלף כלבים? לחקור התנה-גויות? ללמוד על חיות? כיתה קדם-רפואה מספרת. אנחנו, תלמידי כיתה ז' 3/, לומדים במסלול קדם-רפואה ווטרינריה. השנה הראשונה מחולקת לשתי מחציות, כאשר בכל מחצית מתמקדים בתחום מסוים.

במחצית הראשונה למדנו, התעסקנו והתנסינו בתחום הרפואה – הכרנו את הגוף, המחלות, האיברים והמערכות. היה פשוט מדהים! במחצית השנייה אנחנו מתמקדים בתחום הוטרינריה. בכל שבוע מגיע אלינו הוטרינר ד"ר שחר ברוך להרצות, ללמד ולהעשיר את הידע שלנו בתחום עיסוקו.

לימודי הוטרינריה שונים מלימודי הרפואה ומאפשרים לנו ליהנות מכל העולמות. בכל שבוע שחר מציג בפנינו בעיה שונה, שאיתה הוא מתמודד בקליניקה שלו. זה מאפשר לנו בכל פעם להתרגש, ליהנות, לחשוב ולהרגיש ממש כמו וטרינרים אמיתיים.

השיעורים מיוחדים – בכל פעם אנחנו מתעסקים בנושא אחר ולומדים אותו לעומק. נוסף לשיעורים השבועיים, יש לנו גם קורסים ופעילויות להעשרת הידע. הפעילות האחרונה הייתה באמת משהו מיוחד – סדנת אילוף כלבים.

שחר הפתיע אותנו עם שיעור בלתי רגיל, שבו נהיינו לרגע ממש מאלפים אמיתיים. אל הכיתה נכנס תמיר המאלף, שהסביר לנו על אילוף כלבים, השיטות, הדרך והשפה לאילוף כלבים. כמוכן שמ-

הולכים בירוק

באחת השבתות של ינואר הגיעו לכפר הירוק צועדים רבים. בית הספר והטבע קידמו את פניהם. זאת השנה החמישית שהורים ותלמידים מגיעים לצעדת הנרקיסים. מלבד בית הספר, הכפר הירוק ידוע בהון הטבעי, החקלאי והאקולוגי שלו, הכולל את בריכת החורף, שדות הבר והחיטה, עצי פרי וגינות אורגניות, הרפת והארווה וכמובן – שדות הנרקיסים, המתחילים לפרוח במערב הכפר בכל שנה בינואר. מלבד הפריחה היפה, נהנו המבקרים מתזמורת הכפר הירוק שניגנה בטבע, עברו בתחנות בהנחיית התלמידים ולמדו על חשיבות הקרקע והשטחים הירוקים ועל המחקרים שנעשים באזור בשיתוף אוניברסיטת תל אביב. ככל שנה, הצועדים חגגו את פריחת הנרקיסים וציינו את חשיבות הכפר הירוק כריאה ירוקה במרכז האזור האורבני.

מוסיפים יופי לעולם

תלמידי ט'/8 יצאו להתנדב במשתלה בנתניה • על הדרך הם נהנו מחידוני טריוויה, משחק העיירה ומנגל טעים בניצוחו של עוזי המחנך

➔ Plant Nursery in Netanya
On November 20th, 2013, supervised by their homeroom teacher Uzi Zaguri and our field teacher Roni Shushan and 2 shin-shinim volunteers, class 8/ט got on a bus and drove to Netanya.

The purpose of this venture, other than eating food and enjoying a day without lessons, was quite important: planting endangered species of plants so that they may spread and grow in population in order to help maintain a balance of multiple types of plants throughout the local ecosystem and the environment as a whole. The class loaded plants, supplies, and equipment from the school onto the bus, and upon arriving to the nursery, split up into groups to take up different jobs, and the roles rotated periodically. The class worked diligently over the course of multiple hours, planting rows of seeds from different flowering plants, treating severed saplings with hormones and enabling them to grow again, and making sure they have the optimal growth conditions in the greenhouse, all while still finding the time to grill and eat lunch and arrive at school on time for work at the farm.

The work done by the class helped to protect

a sparse population of endangered plants, which has positive influence on both plants and animals alike (including human beings). I was done to make sure that nature throughout the country stays well-preserved and healthy. Additionally, the cooperation and determination that were necessary (along with the added incentives of food and no school) helped teach

valuable lessons about teamwork, leadership, and hard work, and brought the class together. Furthermore, the experience served as a respite during the intense and stressful testing period. Overall, it was an exciting, fun, and productive day that will hopefully inspire similar events that help both the community and us.

Arad Rosenblat, 9th/8

יום של הנאה גדולה

עייפים ומאוד רעבים, התיישבנו לאכול מהאוכל שחרר האוכל תרם לנו בנדיבות ושעוזי המחנך "מינגל" לנו. הצמחים שהכנו לשתייה יישתלו במקומות אחרים ויוסיפו יופי לעולם. אנחנו גאות להגיד בשם הכיתה, שתרגמו בגדול. בסוף העבודה הגיעה מנהלת תחום הנוי בעיריית נתניה כדי להודות לנו על עבודתנו. בשעה האחרונה שלנו במשתלה, אחרי שנרגע הרעב ולפני שחזרנו הביתה, דיברנו, צחקנו ושיחקנו כל הכיתה במשחק העיירה. היה לנו יום מלא חוויות, שבו עבדנו, שמחנו ועזרנו לסביבה. בקיצור, יום של הנאה אחת גדולה!

➔ יובל בראון ורוני מרקוביץ', תלמידות ט'8, הוסיפו לדברים של ארד: "ב-20 בנובמבר יצאנו בהדרכתו של רוני שושן, המורה לשטח, ליום עבודה במשתלה בנתניה. אחרי שהעמסנו את ציוד העבודה, הצמחים והמנגל לארוחת הצהריים על האוטובוס, יצאנו לדרך. באוטובוס היה חידון טריוויה כיתתי, שהעביר לכולנו את הזמן ומהר מאוד הגענו אל המשתלה. התחלקנו לשלוש קבוצות עבודה – אחת זרעה, השנייה הכינה לזריעה, והשלישית, הקטנה ביותר, דאגה לארגן את החמומות ולפנות לצמחים מקום מסודר, שבו יהיו להם את התנאים הטובים והמועילים ביותר לגידול. האווירה הייתה שמחה מאוד, ולמרבית הפלא, סיימנו בזריזות את המלאכה.

כיתה שכולה לב

הפנינג שמח לילדי הפליטים בדרום תל-אביב, משלוחי מנות לנוקקים ויום שני צמחוני למען הסביבה • ט'4 תורמת לקהילה

בלי סוף התנדבות. ט'4 בפעולה

נציגי ט'4 מרצים בנושא לכל שכבה בבית הספר על הנוק האקולוגי שגורמת לו תעשיית הבשר, בתקווה שלבסוף נאמץ את המנהג בחדר האוכל שלנו בכפר מדי יום שני. בתקופה זו, לקראת חג הפסח, יצרנו עם ארגון "לתת" קשר נוסף, ובחופשת הפסח ייצאו כל תלמידי הכיתה להתרמים מוצרי מזון למשפחות במצוקה לכבוד החג בעמדות מרוכזות בסופרים ברחבי רמת-השרון.

בה ט' למען הכנת משלוחי מנות לניצולי שואה. יצרנו קשר עם ארגון "לתת", המסייע לאוכלוסיות במצוקה, ובשבוע פורים הועברו אל הנוקקים שמונה ארגונים מלאים משלוחי מנות חגיגיים שארזנו לכבודם. הפרויקט האחרון שהתחלנו לעבוד עליו הוא "שני צמחוני" או באנגלית "Meatless Monday". זהו פרויקט בינלאומי, שמשמעותו – לוותר על בשר יום אחד בשבוע. במסגרת זאת

שיר גרינפלד, ט'4 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

במסגרת פרויקט מנהיגות, שכבה ט' מתבקשת למצוא דרכים שונות לתרום לחברה ולקהילה. במסגרת פרויקט המינהיגות שלנו, ט'4, בחרנו להתעסק במספר נושאים שחשוב לנו לקדם ולשנות ובעזרתם נתרם. במהלך כיתה ח' נתקלנו, באחת מההרצאות ששמענו באוניברסיטת תל-אביב, במרצה מעניינת, רותם אילן. התברר לנו שבין היתר רותם הקימה בשנים האחרונות את עמותת "ילדים ישראלים", המובילה את המאבק נגד גידוש ילדי עובדים זרים בישראל. השנה, כאשר התחלנו להעלות רעיונות לפרויקטים משמעותיים שבהם נוכל לפעול ולתרום, כולנו התחברנו בלב שלם לרעיון שכולנו נשולב בפעילות של אותה עמותה. יצרנו עימה קשר והתחלנו לעבוד. תחילה שמענו הרצאה בנושא בכדי שנדע קצת יותר לעומק על פעולותיה. יחד עם רותם, יצרנו הפנינג חנוכה מרשים בבית דני לקהילה המקומית בדרום תל-אביב, שהתקיים ב-30 בנובמבר. הפעילות התנהלה, הופענו לכבודם, הכרנו את הילדים ובקיצור, עשינו איתם הרבה כיף.

בהמשך, לאחר ההיכרות הראשונית שלנו עם הילדים, הכנו להם יום כיף עשיר בחוויות בכפר הירוק. אפינו יחד פיתות בטאבון, הכרנו להם את החיות במרכז המבקרים, ולסיום חגיגי יצאנו לטיול בטרקטור ולקטיף נוריות מרהיב. כך זכינו להכיר כל ילד וילד לעומק רב יותר. כולנו יצאנו בהרגשה חיובית עם רצון לתרום ולעשות עוד. במשך השנה יזמנו פרויקטים נוספים, כמו איסוף מזון לחיילים, וכשהתקרב חג הפורים, עלה במוחנו רעיון נוסף – גיוס כל שכ-

יש על מי להישען

ט'9 מתנדבים בבית אבות משען, משחקים עם הדיירים, משמחים אותם ומרגישים שהם תורמים

תלמידי כיתה ט'9 בכפר הירוק, מתנדבים בבית אבות משען בנאות אפקה במסגרת פרויקט של השכבה. כאשר אנחנו מגיעים לבית האבות מקבלים אותנו בחיוך ובפנים יפות. בית האבות גדול, יפה ומטופח. גרים בו אנשים בני 60 ומעלה. בין שאר הפעילויות שנערכות בו יש גם משחקי שולחן כמו רמי, בינגו וששיבש.

עובדים בו סייעות, לרוב פיליפיניות, ומבוגרים שנותנים לדיירים אהבה אינסופית.

בחרנו להתנדב כאן לאחר הצבעה שערכנו בכיתה. הרוב הכריע שזהו הפרויקט הכי נכון ומתאים לנו.

התחלנו לארבע קבוצות שמגיעות כל אחת בתורה למשען. אנחנו עוזרים במשחקיה או בחדר האוכל ולפעמים חוגגים גם ימי הולדת לדיירים.

בחדר האוכל אנו מתיישבים עם החוגגים, משוחחים עימם, שרים שירים ישראלים, מכירים זה את זה. אחר כך אנחנו מגישים עוגות ושתייה חמה.

אחרי החגיגות מגיעות המתנות ולאחר מכן יורדים ללובי ושם יש נגן אקורדיון שמרקיד את המשתתפים בריקודי עם או ריקודים סלוניים.

אנחנו נהנים לראות שהנוכחות שלנו עושה טוב לבני גיל הזהב ושהם נהנים. אפשר לסכם שאנחנו נהנים מאוד מהתנדבות זו במיוחד משום שגם הדיירים נהנים מאיתנו. זו זכות לפגוש אנשים מכל הגילים שתורמים גם הם לנו, לכל אחד באופן אחר.

איה בוחבוט, סתיו יוסף, ט'9

עושים טוב לבני גיל הזהב. איה בוחבוט וסתיו יוסף

ילדים למען ילדים

פרויקט חברתי מסקרן של תלמידות כיתה ט' מגייס כסף להקמת מערכת חכמה שתאסוף מי גשם ותהפוך אותם למי שתייה למען ילדים באפריקה • כבר תרמתם?

להיות חלק ממנו. אנחנו צריכים להשיג עוד הרבה מאוד כסף, כדי להקים מתקן כזה. יש לנו פרטים על העיירה, המונה כ-4,000 אנשים. אם לא יצא לכם לראות, לשמוע או לקנות, הופענו בדף של אורלי וגיא בפייסבוק, בדף של הארגון בקליפורניה, עם קונסול הכבוד של טנוניה ונוזיבר בישראל, מיכל התראיינה לרדיו בנושא, הקמנו ימי שיא, ימי מכירות של אוכל, ימי מכירות של צמידים ואפילו יום הסברה לקידום מודעות בימי המגמות להורים.

אנחנו משתתפות בפרויקט שמצריך השקעת זמן ומאמץ רבים מאוד, ואנחנו צריכים את עזרתכם. או בפעם הבאה שאתם שותים מים, עוברים ליד קופת הצדקה שלנו בקיוסק או רואים טינניקים לחור צים שמוכרים פופקורן או צמיה, תעזרו קצת. יש לכם שאלות? בא לכם לעזור? יש לכם משהו לתרום לנו? יש לנו דף בפייסבוק: SAVE THE RAIN ISRAEL – A KID FOR A KID

שתי בנות מקסימות מנהלות את הפרויקט: מיכל צור ונגה בראל מכיתה ט'7, והכי חשוב – לכולנו יש מוטיבציה ורצון להמשיך לפעול ולהציל חיים.

על מצב המים הנורא באפריקה. הן סיפרו לנו, כי יש מים באפריקה, אבל אין לאפריקאים ידע וכסף בשביל לאגור ולשמר את המים בצורה טובה ויעילה. מאות אלפי אנשים הולכים שעות על גבי שעות בשביל מים, וכמה אתם? מהחדר למקור? הם יכולים ללמוד ולהתחנך, לעבוד ולעשות מיליון ואחד דברים אחרים בזמן הזה. ידעתם שבכל 15 שניות מתים שם בגלל מחסור במים? תספרו עד 15 בלבד, ותבינו כמה אנחנו בני מזל.

אבל למרות כל זה, יש פתרון. ארגון קטן עם המון כריזמה בקליפורניה יזם פרויקט, שבו מקימים מערכות חכמות לגשם. מערכת חכמה כזאת יכולה לאסוף מי גשמים דרך צינורות מרכזיים, לסנן אותם ולנקות מתוכם כל גורם שאינו ראוי לשתיה. במערכת יש גם ברזים.

זאת אומרת, אם שמים את המתקן החכם במקום מרכזי בעיירה שרחוקה ממקור מים ראוי לשתיה, אלפי אנשים יקבלו מים כמו שאנחנו מקבלים. טובים, נקיים והכי חשוב – קרוב לבית (חוסכים אנרגיה, זמן, מחלות ואפילו מוות).

מיכל ונגה מקרמות פרויקט שאני גאה מאוד

הילה פרידמן, ט'8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

בכיתה ט' חייבים התלמידים לעשות פרויקט חברתי. יש כאלה שמוצאים את כל העניין מייגע. לרבים אין זמן בגלל פעילויות אחרי בית ספר, בכל זאת, כיתה ט' קצת עמוסה מבחינת עבודות, מבחנים ופעילויות, אז מה פתאום פרויקט? אבל יש מי שרואים בזה משהו קצת מעבר למטלת חובה שמקדישים לה שעה-שעתיים בשבוע.

למי שלא יודע, פרויקט חברתי בכפר הוא תהליך שעוברים כמה ילדים, בדרך כלל מאותה כיתה, והם אחראים לכל שלביו: החל בפרסום, מכירות ועבודה אחרי שעות בית הספר ועד נסיעות בכל רחבי הארץ לקידום הפרויקטים.

יש המון פרויקטים מוצלחים בשכבה, וכולם פועלים למען מטרת מקסימלית וראויות, אבל הכתבה הזאת תספר על פרויקט אחד קצת שונה. מיכל צור ונגה בראל נכנסו לכיתה שלי קצת בלחץ וביקשו להציג משהו. כשניתן להן אישור, הן הראו מצגת

מרתון מוזיקה

מגמת מוזיקה בהדרכת אמיר בן אלון בקונצרטים שונים

משלוחי מנות לחיילים. יום המעשים הטובים

צה"ל קרא לנו

מודיעין או חיל הים? משטרה צבאית או חיל האוויר? • שכבה י"ב
נחשפה ביום חילות לשפע התפקידים הצה"ליים

עונב בכך, י"ב/2

| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

מצאתי את עצמי מהרהרת על התכנים החשובים שעלו ביום הזה. השיחה קלחה - לאיזה מיונים הספקנו ללכת, מה עם יום המא"ה, מה הפרופיל ומה הקב"א. היינו בסחרור רגשות בעיקר בשל העובדה שבעוד פחות משנה רבים מאיתנו יעלו על מדים ויצטרפו לשורות צה"ל. ואולי גם אנחנו נמצא עצמנו בעוד שנה עומדים בתל השומר ומסבירים לתלמידי י"ב מהכפר הירוק על החיל, שבו אנחנו משרתים.

* * *

גיוס או שירות לאומי?

אני לומד בכפר הירוק כבר שש שנים, ומאוד מכבדים אותי בבית הספר ובפנימייה.

בחודש דצמבר יצאתי עם הכיתה שלי ועם כל השכבה ליום חילות, שבמהלכו למדנו על תפקידים מסויימים בצבא. מעבר לעובדה שלמדנו הרבה מאוד על הצבא, היה גיי בוש של השכבה והיה לי ממש כיף. ישבנו ואכלנו ביחד, ולא הפסקנו לדבר על ההתלבטויות של כל אחד מאיתנו בקשר ליחידות ותפקידים בצבא.

כאזרח בדואי, שיועד ששירות צבאי או לאומי כזה או אחר מאוד חשוב לחברה הישראלית, אני מתלבט לא פעם מה אעשה לאחר שאסיים ללמוד בכפר. להתגייס? לעשות שירות לאומי? כי מאוד חשוב לדעתי לתרום את החלק שלך במדינה שבה אתה חי, למרות כל הבעיות. ביום חילות כולם שאלו אותי אם אני רוצה להתגייס, וענית להם שאני עדיין חושב על כך ומתלבט בנושא.

אני מקווה שערך סוף השנה אחליט, כי זו החלטה גורלית ואישית כאחד.

פאדי אלעמור, י"ב/8

לקראת סוף התיכון מתחילים תהליכי המיון לצה"ל. במסגרת ההכנות לקראת השירות הצבאי ואחרי הצו הראשון המשותף, יצאנו, כל שכבה י"ב, ליום חילות בבסיס בתל השומר.

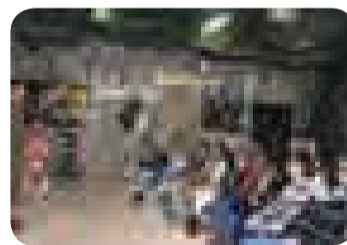
בליווי חיילים-מדריכים, עברנו הסברים ומצגות על מגוון התפקידים שיש לצבא להציע - ממודיעין קרבי, קרקל וחיל הים ועד למשטרה צבאית וחיל השלישות. בגלל איחור לא כל כך צפוי (ברוכים הבאים לצה"ל...) ועיכוב של הל"ז היומי, נאלצנו לוותר על מספר תחנות, אבל הפיצול לכיתות איפשר לנו להשלים מידע בנוגע לפרטים המעניינים שפיספסנו.

הכיתה שלי עברה מספר גדול של תחנות - משטרה צבאית, פיקוד העורף, חיל השלישות, קרקל, חיל הים, איסוף קרבי, צנחנים, חיל רפואה. במשך יום שלם עברנו מבינת לבינת וש"מענו על תפקידים שלא ידענו עליהם דבר פרט לשמם (אם בכלל).

בכל תחנה דיברו איתנו חייל או חיילת, בחורים ובחורות הבוגרים מאיתנו בשנה שנתיים, וסיפרו על התפקיד שהם מבצעים כבר חצי שנה או שנה.

בהפסקות בין ביתן לביתן אפילו הספקנו להציץ לתוך ביתן הלוחמה הטכנולוגית, לקחת כמה פליירים מבינת חיל האוויר (שלצערנו הרב, לא היה פעיל), להירשם למיונים לתפקידים נחשקים כאלה ואחרים ואפילו להתנפל על ארוחת הצהריים.

את היום המעשיר הזה סיימנו במשותף עם י"ב/3, מקשיבים לחיילת מחיל הרפואה וישובים במעגל גדול בסמוך לביתן. ביציאה מהבסיס, כשאני מלווה בחבר לשכבה,

עוברים בין תחנות. יום חילות

משלחת לאיטליה
שכבות י"א-י"ב

באנו, ראינו, התאהבנו

למדנו לספור באיטלקית, לימדנו אותם לספור בעברית והתקרבו יותר ויותר. אפשר להגיד שממש נהיינו משפחה. החוויה האישית שלי עם המשפחה המארחת הייתה מדהימה. הם אירחו אותי בצורה נהדרת והתייחסו אליי ממש כמו בת בית. כשהגיע הזמן לעזוב ולחזור לישראל, כולנו בכינו. עמדנו בשרה התעופה במשך חצי שעה בערך, מתחבקים ובוכים, צוחקים ובוכים, רק בוכים. כל אחד מאיתנו נפרד מהמשפחה המארחת ומהמארח שלו, ואז משאר המארחים ושאר המשפחות.

זו הייתה חוויה מדהימה, ואני מקווה שאזכה לקחת חלק בעוד חוויות כאלו בעתיד. נראה לי שכולנו נשׂמור על קשר טוב עם המארחים שלנו, נתמיד בשיחות בווטסאפ וכמובן, נחזור לאיטליה לביקורים פה ושם. אני ממליצה בחום לכל אחד ואחת מהתלמידים בכפר לצאת למשלחת כזו, לא משנה לאן. זו חוויה שאסור לפספס! הקשרים שנוצרים שם הם מדהימים. אסכם את החוויה הזו במילים – באנו, ראינו, התאהבנו.

אליה שטיינברג, י"א/8

במהלך שבוע נפלא אחד היינו באיטליה. התארחנו בבתים של נערים ונערות איטלקיים, חיינו יחד איתם, למדנו על התרבות שלהם, הכרנו את ההרגלים שלהם ונהפכנו למשפחה. בשכבה י"א אפשר להתקבל למשלחות לחו"ל במטרה ליצור היכרות בין תרבויות, לגשר על גזענות ועל סטיגמות ולהכיר אנשים שונים מאיתנו. נבחרנו – 15 נערים ונערות מכיתות י"א-י"ב ושתי מורות, מלי והדרה, לצאת במשלחת לאיטליה ונהנינו מכל רגע!

עם הנחיתה יצאנו ישר לבית הספר של המארחים שלנו בבוסטו ארסיציו (ITE TOSI Busto Aarsizio) והיינו יחד איתם במהלך היום. בהתחלה היה טיפה מביך, כי לא ממש ידענו איך לגשת אחד אל השני, אבל מהר מאוד התחברנו ונהיינו חברים מאוד טובים.

במהלך השבוע חווינו המון דברים. ביקרנו במילאנו, עיר האופנה והשופינג, ביקרנו באגם קומו ובווילה הצהובה, ביקרנו בוונציה – האטלנטיס של איטליה, היינו יחד עם המארחים בבית הספר ועברנו על פרויקט, ובאופן כללי, נהנינו מכל רגע.

מילאנו, אגם קומו. משלחת הכפר באיטליה מצאה משפחה

An Absolutely Amazing Delegation

→ Hanukkah vacation was when it all started. A group of 11th and 12th graders from "ha-Kfar-ha-Yarok" went on an amazing journey to Italy, to Busto Arsizio. We were the first delegation to Italy from our school. Therefore, we were both anxious and extremely excited!

When we came to the ITC School ("Istituto Tecnico Economico Enrico Tosi") we saw a big welcome sign and we already felt welcomed. Later, we have met our hosts and the fun began ☐

We were hosted by Italian families that were all absolutely amazing. We all felt welcomed and at home. We got to know a new culture, different from ours. It's needless to say that we didn't miss a chance to try the most amazing pasta, pizza, Gelato, hot chocolate, coffee - Late etc.

Our program included trips to beautiful Milano, unforgettable Venice, picturesque Como and other historical sites. For the most of us, it was the first time in Italy, so we were amazed by its beauty.

During this week, we forgot about boredom, as our hosts organized so many fun and interesting activities for us: parties, meetings, walks, don't forget the shopping!

Our hosts were so interested in

everything about our culture and holidays. We taught them about Hanukkah and its traditions, showed them Hanukkah games with sevivonim and sang Hanukkah songs with them. We also lit Hanukiya in the ITC School and in the Busto Arsizio's mayor's office, too.

Our hosts were just wonderful, they definitely were the BEST. We had such a great time with them and their families. We became best friends after this week, which was incredible and remarkable. It was very hard to say goodbye, there was a lot of tears. However, it won't be long before our new Italian friends are coming over to Israel.

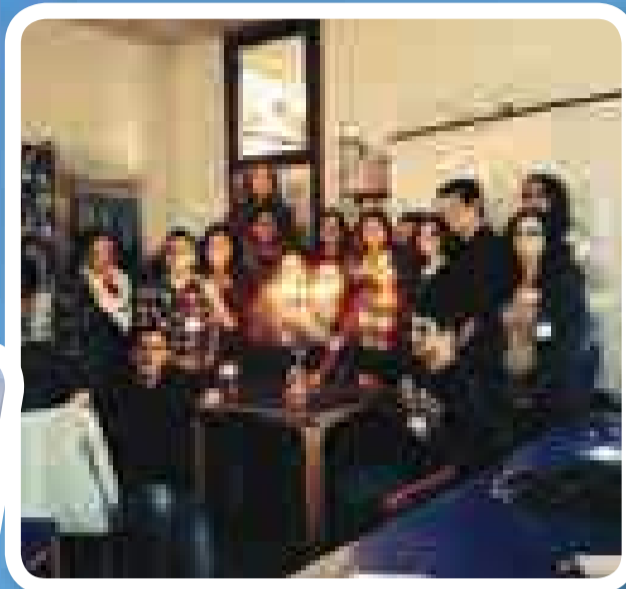
We are counting days to their visit in March and waiting for them to come! Meanwhile, we keep in touch with them 24/7.

So, on behalf of our delegation, I want to say that this "Mishlahat" has been a wonderful experience of once in a life time, which bonded our Israeli group and gave a great start to a warm international friendship. We would like to thank our school for this opportunity, Hedva Epshtein for the organization and our chaperones: Hadar Agmon-Peri and Mali Grinberg for always being there for us and keeping an eye on us.

Liny Spon, 12th grade

היודביתניקים בטיול לדרום

לראות את אירופה הקלאסית. המשלחת לאוסטריה

טיול שנתי
שכבה י"ב

משלחת לאוסטריה
שכבה י"ב

טיול אחרון ופרידה

וכינו לראות סרט משעשע. אחרי היום המעייף, חזרנו לחדרים, התקלחנו, והתארגנו למסיבת חוף מטורפת שאירגנו בשבילנו. אכלנו על-האש מצוין ורקדנו עד השעות הקטנות של הלילה (22:30). התגבשנו מאוד עם חברים בשכבה שפחות יצא לנו לראות במהלך הטיול. ביום השלישי, לאחר ארוחת הבוקר, יצאנו לכיוון מצפה רמון. בסיום במרכז המבקרים למדנו על השימוש בשעון שמש, על מכתש רמון ועל האסטרונואוט הישראלי הראשון, אילן רמון. הסיפור על אילן רמון העציב אותנו מאוד. אחרי הסיור הלכנו כולנו לעשות סנפלינג אתגרי. חלקנו בחר לעשות, אחרים בחרו שלא, אך כולנו הרגשנו את האנרגיה החיובית ששררה. סיכמנו את הטיול עם המדריך שלנו, רני, וחזרנו לאוטובוסים. הנסיעה הייתה ארוכה, אך רובנו נרדמנו ולא הרגשנו אותה. גם קפה ששתינו באחת העצירות בדרך לא עזר עם העייפות. ההגעה לכפר הייתה מלאת רגשות. זהו הטיול האחרון שלנו כשכבה וטיול שנתי אחרון בתיכון בכלל. זו הייתה חוויה בלתי רגילה ולא נשכח אותה לעולם!

יעל ברקמן ומאיה פרדו, י"ב/5

שכבה י"ב יצאה לטיול השנתי האחרון כשכבה, וההתרגשות הייתה גדולה. בבוקר 18.3 יצאנו באוטובוסים להרי אילת, וברוך שרנו שירים והפרענו לישנים. התחלנו בקניון שחורת ולמדנו על סוגי סלעים שונים ועל נמרים. הנוף היה מרהיב בגווניו שונים של אדום וסגול. צילמנו תמונות רבות על רקע ההרים, ושמחנו לבלות עוד קצת יחד. בערב שיחררו אותנו לזמן חופשי בטיילת באילת. נפגשנו כולנו בנקודה מסוימת ויצאנו לחרוש את העיר. הסתובבנו עם חברינו וקצת הלכנו לאיבוד. החוויה הייתה מיוחדת מאוד והיוותה הפוגה מהחלק החינוכי של הטיול. לאחר מכן חזרנו לאכסניית הנוער בה שהינו. ביום השני יצאנו לטיול יתרות רציני. העלייה הייתה ארוכה ומפרכת, אך עברנו אותה בשלום. עזרנו אחד לשני להצליח לסיים את המסלול, אפילו שהתנאים היו קשים והיה מאוד חם, זאת בזכות שיתוף הפעולה שנוצר בינינו. משם המשכנו למצפה התתימי וראינו חיות ים שונות וצבעוניות, שלא הכרנו קודם. הזמן במצפה עבר בנעימות וברוגע, ואף

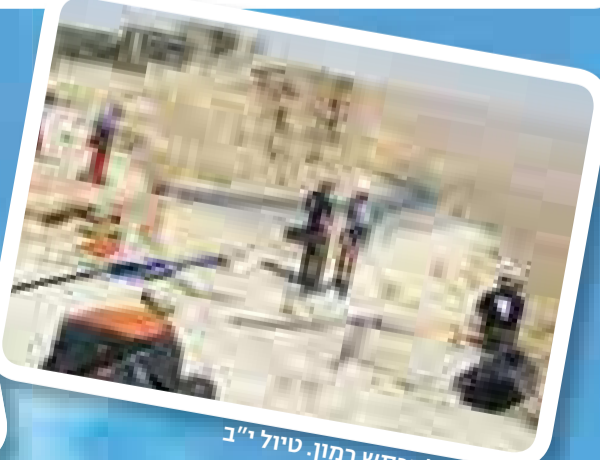

A Breathtaking Part of Austria

I'd like to start off by saying that this wasn't my first time on a youth exchange program in Europe. I've taken part in the delegation to the Netherlands a year ago, and so it's not as though I didn't know what to expect when I was getting ready for the delegation to Krems, in Austria. Still- I've come to find that no matter the expectations, it's pretty much impossible to say beforehand how much of a great-and different-experience a youth exchange delegation is.

I got to spend a week in one of the most beautiful, breathtaking parts of Austria, in a small, young, and busy town full of universities and students. Not only that, but I got to see classic Europe as well- the great cities of Salzburg and Vienna, with all of their grand buildings and historical, and beautiful, landmarks, including Mozart's place of birth, and the great opera house of Vienna. I had the privilege of coming in to contact with a completely different culture, language and people- and to manage to connect with all three in the brief week I spent in Austria. That's why I've decided to write this heartfelt recommendation to anyone who is thinking of joining a delegation- do so. It'd be the best decision you can make in the near future, and you won't ever regret it.

Noam Katzenelson, 12th grade

גולשים למכתש רמון. טיול י"ב

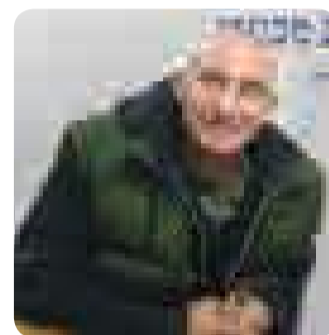

"לא זבנג וגמרנו"

"צילום סרט זה תהליך ארוך שכרוך בהרבה פשרות, שינויים, קשיים, הצלחות וכישלונות" • רועי וסטלה, רכז מגמת קולנוע, מספר על תהליך היצירה

עדן סינדרובסקי, י"א/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

זו כבר השנה השנייה שאני מראינת את רועי וסטלה, רכז מגמת קולנוע. בפעם שעברה התמך קדנו בעיקר בצוותים המוגמרים של כל שכבה ובתוצר הסופי. הפעם הדגש הוא על תהליך העשייה.

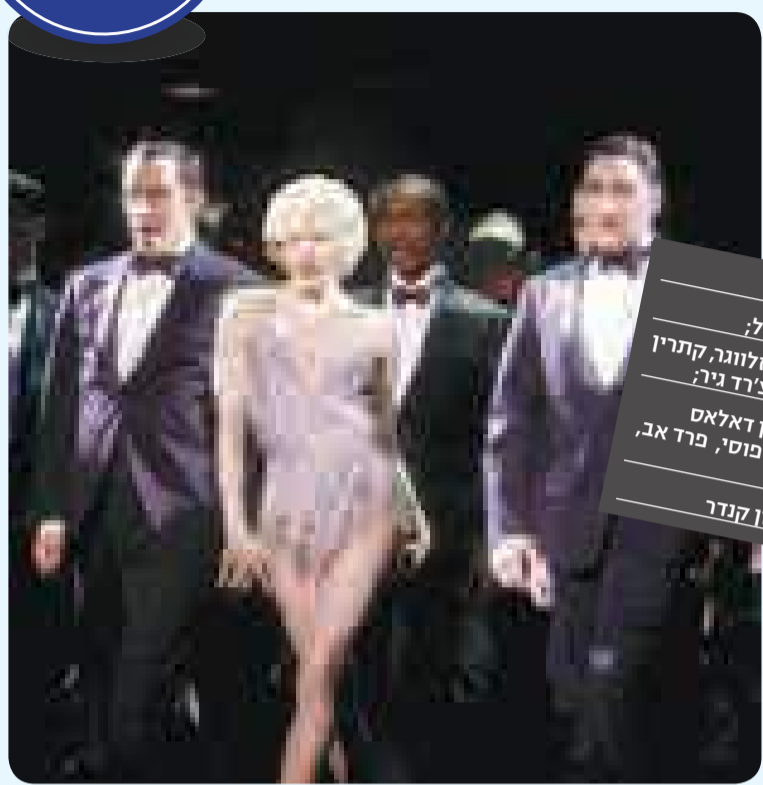
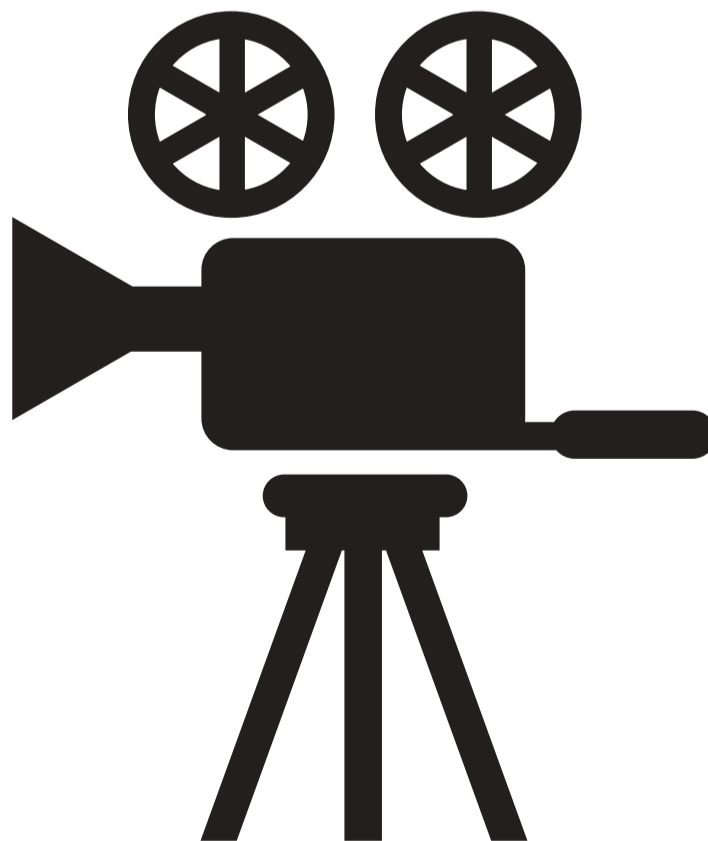
"צילום סרט זה לא 'זבנג וגמרנו'. זה תהליך ארוך שכרוך בהרבה פשרות, שינויים, קשיים, הצלחות וכישלונות", אומר וסטלה, "לכל שכבה יש יעד אחר שאליו עליה להגיע השנה: 'בכיתה י' יתעדו התלמידים יום בחייהם, באופן הרומה במקצת לסדרות דוקומנטריות, למשל 'מחוברים', וכך יוכלו ללמוד את הבסיס של צילום סרט ומהי הזווית האישית שלהם, בזמן שהם מגלים דברים חדשים גם על עצמם.

"בכיתה י"א כבר מצלמים התלמידים סרטים קצרים של חמש דקות, ללא דיאלוגים, עד שלוש דמויות ובלוקיישן אחד. המגבלות הללו מאתגרות ומאלצות אותם להשתמש בכל מה שלמדו על צילום.

"בכיתה י"ב התלמידים מנסים דיים כדי לצלם דרמה של ממש, עם שחקנים, דיאלוגים וסצנות מגוונות. כאן, לאחר שכבר התנסו בהיבט הטכני של הצילום, מאתגרת המשימה את כושר היצירתיות שלהם".

לדברי וסטלה, במגמת קולנוע היצירה כולה מושתתת על עשייה מתמשכת של תלמידים ומורים ביחד, כאשר השלב הראשון והחשוב ביותר הוא שלב התסריט.

"התסריט הוא יצירה של יש מאין, שבו התלמיד לומד להבין את הסיפור שהוא מעוניין לספר, המבנה הדרמטי המתאים לסיפור זה, המבצע הקולנועי וכו'", הוא מסביר, "שלב התסריט הוא המורכב ביותר בתהליך היצירה. כל עשייה קולנועית, דוגמת צילומים ועריכה, שואבת מתוך התסריט.

סרט: שיקגו;
במאי: רוב מרשל;
שחקנים: רנה זלווגר, קתרין זיטה ג'ונס, ריצ'רד גיר;
תסריט: מורין דאלאס ווטקינס, בוב פוסי, פרד אב, ביל קונדון;
מוזיקה: ג'ון קנדר

רצח לגיטימי

שאלות עמוקות על מוסר וצדק אנושיים בעיבוד הקולנועי למחזמר הוותיק "שיקגו"

יונתן גדות, י"א/2

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

השיר האחרון בסרט "שיקגו" תוהה מה יישאר בעוד 50 שנה מתקופת שנות ה-20 המתוארת בו, המתאדי פינת בג'אז, ריקוד, תשוקה, הוללות ושחיתות. הסרט שמתרחש בשיקגו, הוא עיבוד חדש (2002) למחזמר שנכתב בשנות ה-70. מלבד סיפוריה של התקופה, הסרט מביא גם סיפור תרבותי - ביקורת חברתית, שרלוונטית עד ימינו.

במרכז העלילה צעירה בשם רוקסי הארט, שחולמת להופיע על במות שיקגו. כשהיא מגלה שמאהב שלה מוליך אותה שולל בהבטחות על הצלחה בעסקי הבידור, היא רוצחת אותו. עד המשפט היא מבלה בכלא, שם היא מכירה את ולמה קלי, הזמרת שהעריצה. קלי מחכה גם היא למשפט על רצח אחותה ובעלה, לאחר שגילתה שבגדו בה. דרך עיניה של רוקסי, הופך הסיפור למחזמר, כשהטשטוש בין הפנטזיות שעסקי הבידור מציעים למציאות הולך וגובר.

בילי פליין, עורך דינה של רוקסי, שותף לאותה תפיסת עולם. הוא מנהל את המשפט כולו כמופע עמוס שקרים, שפונה במיומנות לדחפים האפלים של הקהל: חטא וחרטה, תשוקה מלווה בשמרנות ואלומות שמגשימה פנטזיות, אך מוצדקת מוסרית בנסיבות הרצח. הסיפור כובש את העיתונים והתקשורת, וכך מקבל תוקף במציאות. התקשורת מעצבת את המציאות שלנו כפי שאנחנו רואים אותה, והיא נשלטת על ידי עורך הדין שמנסה לסחוף את דעת הקהל. וכאשר זה לא עורך הדין - זה עורך העיתון או בעל הון שמנסים להפוך את עיתונם לנמכר ביותר.

היום התהליך לא מתרחש רק ברדיו או בעינתונות, אלא גם בבתי הקולנוע או בטלוויזיה שמלאה בתוכניות הריאליטי, אשר ממשיכות

להזיז את הגבול שבין בידור לגיטימי למציאות בעייתית. התוצאה של התהליך היא מציאות שכפופה לדחפים כמוסים של בני האדם. "המופע", כפי שעורך הדין תיאיר אותו, נועד לסחוף את דעת הקהל מהצדק ולהטות את הדין לטובת רוקסי. הסיפור כובש את העיתונים ואת דעת הקהל, וגם את חבר המושבעים - הייצוג של האזרחים בבית המשפט, וגם ייצוג האזרחים בסרט.

אך הסרט לא מסתפק בכך. הוא גם מדגים את הרעיון על הצופים. אחת הסצנות המפורסמות מתוכו - "טנגו בית הסוהר" - היא שיר שבו שש נשים מספרות על הרצח שביצעו, ודורשות מהצופים להודות שהיו עושים אותו הדבר. הקטע כולו עטוף בכתיבה משעשעת, צילום ועריכה תזויתיים, שירה וריקוד סוערים ומשחק מעולה (לא סתם זכה הסרט בשישה פרסי אוסקר). ולרגע אתה מודה.

ואחרי הסרט, אחרי שרוקסי שוחררה (וגם אתה לא היית חושב הרבה לפני שהיית משחרר אותה), אתה חוזר אל ההודאה שלך. כי אחרי שהסרט ייחס לה חשיבות כחלק מהעלילה, אתה יכול גם לראות איך בסרטים אחרים אתה מחפש אחר אותן הודאות קטנות.

אולי עדיף ככה - לבחון את הגבולות המוסריים שלנו בטלוויזיה, בקולנוע ובספרים כדי לא לעשות את זה בחיים האמיתיים. האם, האם אחרי שהגבולות שלנו נפרצו, אנחנו יכולים באמת להמשיך כרגיל, בלי שינוי או דאגה? האם הבידור והתקשורת לא משמשים כדי לטשטש את הצדק או להסיח את דעתנו? ומה התפקיד שלנו בכל "המופע" הזה?

אולי אנחנו בתפקיד הראשי, אולי אנחנו בורות על חוטים, אולי אנחנו - כקהל - מחזיקים בידינו את החוטים. אולי כל התשובות נכונות, אבל כדאי לנו לברר, כי הצגות עם תפקידים לא ברורים בדרך כלל נגמרות לא טוב.

אמנות

שוברים את הקירות

כל אחד נטל מכחול וכוס צבע והחל לצבוע באקראי לפי רוחו. ההיכרות עם ה"אמריקאים" הייתה מרתקת, גילינו אנשים שונים מאוד מאיתנו. חלקם עברו לכאן מארצות שבהיים לא שמענו עליהן, והיתר בעלי סיפור חיים מפתיע ובלתי צפוי. בסוף הפעילות הלכנו לאכול ביחד איתם בחדר האוכל.

הפעילות הייתה מעניינת, מלכלכת ומגבית. תלמידי האמנות מהכיתות הגבוהות יותר סיימו את מה שהתחלנו וגימרו את הקיר. זו הייתה חוויה נהדרת והיינו שמחים לחזור עליה.

רותם מוסרי ונעמי חסון, 7/ט'

בוקר בהיר אחד הופיעה אצלנו קבוצת אמניות, מחזיקות בידיהן פחי צבע, עשרות מכחולים ושרטוטים מפורטים של הקיר המוכר בכניסה לכפר. חוץ מאיתנו, תלמידי ט' - כיתת אמנות, הגיעו גם תלמידים מבית הספר האמריקאי שבאבן-יהודה. באנגלית משובשת ניסו המדריכים להסביר לנו, שעלינו "לשבור את הקירות" בעזרת הרמיון. הרעיון המרכזי היה לקשט את הקירות תוך שבירת כללי ההיגיון המוסכמים, ולהפוך את הקיר למשהו מעניין ומעורר מחשבה.

יוצרים את עצמנו

כל מי שמעוניין לראות את היצירות מוזמן להיכנס לכיתות ולהתפעל מהכישרון הרב של תלמידי השכבה.

תומר כהן, 3/ט'

שבוע האמנות בכפר הירוק החל השנה ב-12 בינואר. לצד הופעה של הרכבי שכבה ט' ממגמת המוזיקה וגם מופע מחווה לאריק איינשטיין, עסקנו באמנות הפלסטית ויצרנו קולאז' שמשלב גם פורטרט עצמי.

כל תלמיד הכין את הקולאז' מעיתונים וממגזינים שונים, ועליו חיבר פורטרט עצמי. במהלך הפעילות עבדנו יחד בעבודת צוות. גזרנו, הדבקנו ובכך למדנו להכיר מעט את עולם האמנות ואת מגמת האמנות בכפר.

את הפעילות העבירו המורות לאמנות בשיי תוף פעולה עם תלמידי המגמה. לבסוף אחרי עבודה קשה של שעות, נתלו היצירות ברחבי הכיתות. הפעילות איפשרה לנו להביע את עצמנו באופן יצירתי ונהנינו ממנה מאוד.

שם הסרט: נון סטופ;
במאי: ג'אום קולט סרה;
שחקנים: ליאם ניסן,
ג'וליאן מור;
תסריט: ג'ון וו. ריצ'ארדסון,
כריסטופר רואץ'

אשליה של ביטחון

הטיסה השגרתית ללונדון הופכת לסיוט • הסרט "נון סטופ" מציג את המושגים ביטחון ואיום כנבואות שמגשימות את עצמן

יונתן גדות, י"2 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

החוטף שאביו נהרג בחטיפת מטוסי התאומים, האמין מסיבה זו שהוא לא באמת בטוח והאמונה הזאת הובילה אותו לחטוף את המטוס כדי להראות שהעולם לא בטוח - אך בעצם הוא זה שהפך אותו לכזה. דוגמה נוספת היא הסרט של הילדה של ביל - לדרבריו, בתו הייתה אחוזת בסרט ומאמינה שבזכותו הכול יהיה בסדר, ומאז בהמראת כל טיסה הוא מחזיק בו חזק. במובן מסוים הוא באמת שמר על ביל, כי הוא עבר את הטיסה בשלום. הסרט הציל ילדה שטסה אפילו במובן

אולי עדיף ככה - לבחון את הגבולות המוסריים שלנו בטלוויזיה, בקולנוע ובספרים כדי לא לעשות את זה בחיים האמיתיים

הפשוט ביותר - רק בעזרתו ביל שיכנע אותה לצאת ממקום המחבוא שלה (שבו היא התחבאה מרוב בהלה), ורק כך היא ניצלת.

אך בהמשך אנחנו מגלים, שלא תמיד מספיק להאמין. למרות הסרט שהיה אמור לשמור עליה, בתו של ביל נפטרה מסרטן בגיל שמונה. ואולי כאן מגיע המסר האמיתי של הסרט, כפי שמעבירה אותו ג'ון: לפעמים עלינו לעצור רגע, לשבת ליד החלון, ולהינתח מאותו ביטחון שברירי, מאותם רגעים קצרים בחיים. ואולי ההנאה הזאת היא הדבר הכי בטוח ווראי שנגיע אליו בחיים.

הסרט נגמר ברגע רומנטי, כשביל שואל את ג'ון לאן היא רוצה להמשיך מכאן, והיא מחייכת אליו ואומרת שזה תלוי - הדוגמה האופטימית ביותר אולי לחוסר ודאות ולאפשרויות הפתוחות בחיים.

הסרט "נון סטופ" מתחיל בתיאור שגרה משעממת של קצין חיל האוויר בשם ביל מארקס, כשהוא עולה לטיסה בינלאומית מניו-יורק ללונדון. התפנית הראשונה בעלילה מתרחשת, כשהוא מקבל הודעה ברשת המאובטחת של המאבטחים, שמאיימת להרוג נוסע במטוס בכל 20 דקות עד שיועבר סכום של 150 מיליון דולר לחשבון בנק.

ביל מתחיל בחיפוש אחר הנוסע המאיים, ובעזרת נוסעת אחרת - ג'ן סאמרס, והריילת ננסי מנסה למנוע מהאיום להתקיים, אך כמובן העניינים מסתבכים.

מעבר למתח ולאקשן, הסרט נוגע בשבריי ריות העדינה של אשליית הביטחון. השגרה המשעממת שתוארה בפתחת הסרט נופצה בהודעה אחת, ומאותו רגע העלילה ארוגה מחוטים דקים, שמשליכים על תחושת חוסר הביטחון שמרגיש גם הצופה.

בתו של ביל מתה בגיל שמונה ממחלת הסרטן, וגם ג'ן מספרת ברגע של וידוי על מחלת לב שאובחנה בה, והרופאים אמרו לה שהיא עלולה למות בכל יום. ג'ן אומרת שההודעה לא הפריעה לה, כי היא לא הופכת אותה לשונה מכל אדם אחר. בהמשך מתוודה החוטף הראשי, כי תיכנן את החטיפה כדי לנפץ את אשליית הביטחון שרווחת בקרב האזרחים. אביו נהרג באסון התאומים, ומאז שהפנים את חוויית הסכנה, הוא הפסיק להאמין בהבטחות של ביטחון. הסרט מציג את האיום והביטחון כנבואות שמגשימות את עצמן. בעת שניסה למנוע את האיום של החוטפים, ביל מימש את האיום בעצמו. הוא חשד באחד הנוסעים, והתפתח ביניהם עימות שבסופו הוא הרג אותו.

חוויות מהג'ונגל

הביטוי "קשה באימונים קל בקרב" קולע במקרה של תכנית עשר של נעל"ה: העבודה המפרכת על המופע "ספר הג'ונגל" השתלמה, והערב הוכתר כהצלחה גדולה

חייבת להימשך, ואילתרנו על המקום משהו נחמד עם הקהל. כולם צחקו והאווירה היתה מצוינת. אני חושב שבזכות התקלה הזאת השתחררנו עוד יותר. ההצגה הייתה הצלחה גדולה, וכשירדנו מהבמה, קיבלנו מהקהל חום ואהבה גדולה, פרחים, חיבוקים ומחייאות כפיים סוערות. מי היה מאמין שרק לפני שנה וחצי לא ידענו מילה בעברית, והנה עכשיו כולנו, ללא יוצא מן הכלל, מעלים מופע שלם, כולו בעברית.

בערב הגדול, כאשר כולנו, השחקנים, היינו לבושים בתחפושות היפות, מאופרים ומוכנים להופיע, וכשכל הקהל חיכה להתחלת ההצגה, עמדנו מתחת לבמה – בלון, בגירה, הנחש, שירחאן הטיגריס, הקופים, הפילים, מוגלי וכל חיות היער – והתרגשנו ביחד מאוד מאוד. המוזיקה התחילה, האורות נרלקו, כולם מחאו כפיים ועודדו אותנו בקריאות קצובות: "נעל"ה – קדימה נעל"ה!", עלינו לבמה, התחלנו את ההופעה וגילינו שאנחנו ממש נהנים. באמצע הייתה פתאום תקלה בסאונד, ומצאנו את עצמנו שרים בלי המוזיקה. אבל לא התבלבלנו, הבנו שההצגה

ריאוגרפית והמערכת המוזיקלית לימדה את הריקודים והשירים, ובנות הקבוצה, ביחד עם מריאנה, אם הבית, הכינו תלבושות ותפאורה. החזרות שלנו היו ארוכות ומעייפות מאוד. התאמנו על ההצגה בכל יום אחרי ארוחת הערב, מ-19:00 ועד 23:00, לפעמים גם עד הצות, ולמחרת התקיים יום לימודים רגיל. בחזרות רבנו לפעמים, אבל אחר כך השלמנו. הרבה פעמים קרו לנו גם דברים מצחיקים. הייתה לנו מטרה משותפת, עברנו יחד על דבר גדול ומאוד מושקע, וכלי שהרגשנו (או אולי כן הרגשנו?) התקרבו מאוד. ככה זה כשנמציאים הרבה זמן רצוף יחד.

סשה פייגין ("מוגלי"), י"א/10 נעל"ה | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

מי היה מאמין שרק לפני חצי שנה לא דיברנו מילה אחת בעברית? ביום שישי בחדר האוכל של הכפר העלינו – תלמידי כיתה י"א/10 נעל"ה – את ההצגה "ספר הג'ונגל". בקהל ישבו כל חניכי ומדריכי הכפר וגם האורחים שלנו – מורים ומשפחות מאמצות. חדר האוכל היה מלא והערב היה מוצלח! התחלנו לעבוד לפני כחודש וחצי על ההצגה. ויקטוריה, המורה לרוסית, היתה הבמאית. גלי הכור

בלי מילים

מסכה זה לא רק אביזר קישוט פורימי, זה עולם שלם של הבעות ורגשות • כיתה ח'7/ יצרה מסכות והציגה באמצעותן

רגע התפוגג לו הפחד, והגיעו ההתלהבות וההנאה. התחלנו לעבוד על המסכות עצמן. חשבנו איך אנחנו רוצים שיראו? מה יהיה בולט בהן? מה פחות? כל אחד בחר תכונת אופי שהוא מתחבר אליה. אני בחרתי פיזור. לפי התכונה, עיצבתי את המסכה שלי, צבעתי אותה בצבעים יותר בהירים כתום-אפרסק, יצרתי מסכה של מישהו מרחף ושכחן כזה, כי זאת תכונה בי שהייתי רוצה להיפטר ממנה.

יצירת מסכות. מגמת תיאטרון לקראת פורים

עד כאן זה יותר שיעור אמנות מתיאטרון, אבל חכו עוד שנייה: כשהמסכות של כולם היו מוכנות, התחלקנו לזוגות ושלושות, והתחלנו לכי טוב סקיצות לסצנות שבהן רצוי שיהיו התחלה, אמצע, סוף וקונפליקט, כמובן. בשיעור עוד עיבדנו את הסקיצות עד שלבסוף נשארנו עם שש סצנות שונות, שלרעת כולנו התאימו לנו. עברנו על המשחק של הסצנות – מה שמים בקדמת הבמה, מה חשוב שיראו, איך אפשר באמצעות שפת גוף בלבד להביע סיפור שלם ולהבליט תכונה. תתפלאו, אבל זה אפשרי ואפילו מהנה.

הגיע השלב להציג את הסצנות מול חברינו לכיתה. למען האמת, לא ממש התרגשתי, אבל לא נורא, העיקר הכוונה. מאוד נהניתי להציג את הסצנה שלי מול החברים, שמעתי תגובות טובות ונלהבות וגם טיפה פחות, אבל זה חלק מלהיות שחקן, ובכלל אדם.

האמת שמה שהו שהתחיל כאיזה פרויקט שנשמע ילדותי, יצא לבסוף אחלה של דבר. מעניין להיות איש תיאטרון!

לאחר החלק התיאטרוני הגיעה לכייתנו תנועה, אמנות מסכות ושחקנית, שהתמחות שלה היא תיאטרון עם מסכות. אלה הסבירה לנו מהי מסכה בעבודה, ואז לימדה אותנו על מסכות מהפך הפיזי שלהן. היא הרגימה לנו סוגי עבודה שונים, שינוי בשפת הגוף והחשיבה בעקבות המסכות, שמייצגות סוגי טיפוסים שונים של אנשים.

כפעם הראשונה שנתקלתי במסכה הניטרית, לית, שהיא מסכה לבנה ללא הבעה, עלה בי פחד, כי תמיד מסכות היו דבר שהפחיד אותי. אך ברגע שחבשתי עליי את המסכה וחוויתי את תוכנה, בן

רוני קידה, ח'7/ | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

באחד משיעורי התיאטרון, סיפרה לנו אורית, המורה לתיאטרון, על הפרויקט "מסכות", שאנחנו הולכים להכין לקראת פורים. פרויקט מסכות? טיפה התאכזבתי. זה נורא ילדותי. מה נעשה עכשיו עם מסכות? חשבתי לעצמי...

כשסיימנו לעבוד על הפרויקט ולהכיר את הדברים לעומק, הבנתי כמה הוא מהנה. ח'7/ היא כיתה אמנויות. שלישי ממנה לומדים אמנות, שלישי לומדים מוזיקה, והיתה, כלומר הקבוצה שאני נמצאת בה – לומדים תיאטרון. יצא לי כמה פעמים במהלך הלימודים במסלול לתהות מה הם עושים שם במוזיקה? מעניין אם הם נהנים באמנות? בפרויקט מסכות הצלחנו לטעום טיפה מכל העולמות.

בהתחלה ביררנו מהי מסכה באופן תיאטרוני. הבנו שהיא לא רק פיסת חומר שאתה שם על הפנים בפורים או כשאתה רוצה לעשות למישהו "בוו". מסכה היא בעצם כל דבר שאנחנו שמים על עצמנו בשביל להקטין או להבליט דבר אחר. אם זה הבעת פנים שלא משקפת את הרגשתנו, או צורת התנהגות שמשתנה על פי הסביבה.

עוד ראינו, שאנחנו משתמשים במסכות כל כך הרבה, עד שלפעמים קשה לנו להבדיל מתי זו המסכה ומתי זה אני.

להתרגש, לצחוק, לחשוב

בשבוע שלפני פורים, בזמן שכולנו היינו עסוקים בהכנת התחפושות, מגמת תיאטרון של שכבה י"ב התכוננה לקראת הבגרות הגורלית לאחר חודשים מפרכים של חזרות ועבודה. שתי ההפקות, "לשפוך את התינוק עם מי האמבטיה" בבימויה של יעל פניג ו"כולם רוצים לחיות" בבימויה של יהלי רנן, הביאו לבמת התיאטרון מופע איכותי, מושקע וסור-חף, שגרף תגובות נלהבות מהקהל. התאורה הדינמית, התלבושות והתפאורה יצרו תמונה ייחודית על הבמה, בזמן שצוות השחקנים המופלא בשיתוף פעולה יוצא דופן, ריגש את הקהל, הצחיק אותנו, בילבל אותנו, אך יותר מהכול, גרם לנו לחשוב.

איה בוגוד, י"א/5

עף על עצמו

איש מסתורי משכנע נער עני, שילמד אותו לעוף. בדרך למטרה הצעיר לומד ערכי עבודה קשה וסובלנות • המלצה חמה על "מר ורטיגו" של פול אוסטר

גאיה ארון, י"א/7

| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

"מר ורטיגו" / פול אוסטר (הוצאה:

עם עובד)

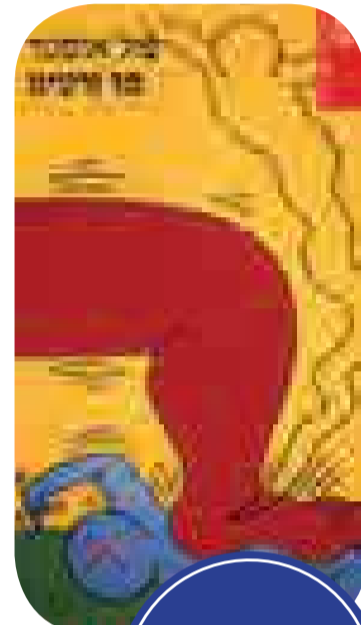
כשנתקלים בראשונה ב"מר ורטיגו", לאחר שקוראים את שמו ואת תקציר עלילתו, מצפים לספר פנטזיה, שייקח אותך לעולמות רחוקים ויסיח את דעתך מהמציאות היומיומית. אולם תוך כדי קריאה מתברר ומגלים, שהספר הזה, שמתמקד בנער הלומד לעוף, מגלה לנו דווקא באופן כן וישר את המציאות דרך הפנטזיה, באמצעות משל.

אירועי הספר מתרחשים באמריקה, בעיקר בשנים שלפני המשבר הכלכלי הגדול של 1929, ומסופרים מנקודת מבטו של הגיבור – וולט, ילד יתום, חצוף ועקשן. כלומר, ילד רחוב הישרדותי קלאסי.

כשהיה בן תשע, ניגש לוולט איש מסתורי, לבוש שחורים, שכינה את עצמו "מאסטר יהודי". מאסטר יהודי

הבטיח לוולט שיצליח ללמד אותו לעוף לפני שימלאו לוולט 13, ואם לא יצליח – וולט רשאי לערוף את ראשו בגרון.

מאסטר יהודי אוסף אותו מהרחוב אל ביתו שבקנזס, והוא לא רק הופך למורו אלא גם למי שנכבד, למודל שלו לחיקוי ובמובן מסוים לאביו.

ספר

הוא מלמד את וולט לעוף, אך גם מהי עבודה קשה, סבלנות וגם סובלנות.

בשל העובדה שיחד עימו גרים יהודי, נער שחור ואישה אינדיאנית – וולט נפטר מדעותיו הקדומות ולומד להכיר ולהעריך את האחר. עולמות חדשים ושאיפות חדשות נפתחים בפני הנער שעד לא מזמן שוטט ברחובות סנט לואיס וחפש אחר נדבות.

יכולת התעופה שוולט מפתח, מתפתחת יחד עם תהליך ההתבגרות שלו. הוא עובר ייסורים קשים, נפשיים ופיזיים כאחד, שנועדו בסופו של דבר לגרום לגופו לגבור על כוח המשיכה.

אוסטר הופך את התעופה לאמנות לכל דבר. וולט הוא אמן, שבכל הופעה שלו מול קהל, הוא ממציא פעלולים חדשים, מבטא את היצירתיים שבו, וחי את הבמה.

הספר כתוב באופן שאינו מתחסד, מגלה כל פרט ופרט, ונותן תחושה אמיתית של ספר אוטוביוגרפי, גם אם אינו אמיתי. אוסטר מצליח לתאר את התהליך ואת התעופה בצורה משכנעת ביותר, כך שבסופו של הספר הקורא כבר לא בטוח אם יש הפרדה בין המספר לבין הסופר. הסיפור נאמן למציאות של אותן שנים, משקף את הלך הרוח של התקופה ומראה לנו את העליות והמורדות בחייו של אדם: וולט, "נער הפלא", שיועד לעוף – עליותיו ומורדותיו בחייו קורות תרתי משמע.

גיבוש מורים

שלום מוזיקלי

הופעות משותפות בבתי ספר ובכנסיות בקלן שבגרמניה היו מוצלחות ביותר • השלום מתחיל בין הצלילים

באוקטובר 2013, בשבת (03:25 ליי-

תר דיוקן), נחתנו בחזרה בארץ אחרי תשעה ימים של הופעות משותפות בקלן שבגרמניה. המשלחת הפעם הייתה מוצלחת במיוחד, בכל ההיבטים.

יצאנו שבעה תלמידים מצטיינים מכיתה י"א מהג'אזרוק, חמישה תלמידים מצטיינים מהקלאסי, רכות המוזיקה הקלאסית, איילת ליפשיץ ואני. הכנו שיר משותף ובסיס לשיר סיום של כל המי-שלחות, וכל קבוצה הכינה עוד כמה קטעים. הכול ברמה גבוהה כיאה לטובי תלמידינו.

את סוף השבוע בילינו עם המשפחות המארחות, ומיום שני הופענו כל יום. כנסייה אחת, שלושה בתי ספר והשתתפות בקונצרט כריסמס של בית הספר המארח. ההופעות היו מצוינות והקבוצה התחברה והתגבשה בלי הברלי דת, גזע ומין.

מוזיקה

הופענו בשני בתי ספר של שכונות מהגרים, שהיו קהל די פסיבי, וההתמודדות של המופיעים עם קהל לא אידיאלי, הייתה לא קלה. למרות זאת או אולי אפילו בזכות זאת, הקבוצה שכללה חוץ מאיתנו גם גרמנים, תורכים, ערבים ישראלים מוסלמים מעכו וערבים ישראלים נוצרים מחיפה – התגבשה יותר ויותר.

בסוף השבוע הגענו למופע סיום משלהב, שלפניו ירד שלג. כל הישראלים יצאו החוצה לרקוד ולקפוץ בחצר. מסיבת הדמי-עות נמשכה מהבוקר ועד 17:00.

בערב יצאנו לנסיעה ארוכה (טיסת גישור למינכן המושלגת) חזרה הביתה. עוד הספקנו לשחק בשלג (בלי רשות) במינכן וחזרה לארץ לפרידה מרגשת מחברינו הערבים מעכו וחיפה.

אמיר בן אלון, רכז מגמת המוזיקה

חבורת הזמר ב"תוכנית 10" בכפר הירוק עם המנצחת והמדריכה גלי מטה לוי

זה היה בייתי

לתלמידי בית הספר אולי לא יחסרו הלימודים, אבל הפנימיסטים יתגעגעו לחברים לחדר, למדריכים, לצוות, לטווסים ואפילו לאוכל • תחושות רגע לפני סיום י"ב

עומר יצחקי ואלה סמואל, י"ב/3 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

לקראת סוף י"ב שאלנו תלמידים מהש"כבה, מה דעתם על הרגע הגדול - סיום הלימודים. התשובות היו מגוונות ומעניינות. יובל אהרוני, י"ב/3, מספר: "אני שמח שנגמר בית הספר. סוף־סוף זה קרה! החברים יחסרו לי קצת, אבל אשמח שיסתיימו הלימודים. בעקרבגלל העומס, אבל לא רק. לקום בבוקר מוקדם, המחסור בשעות שינה, בקרוב סוף־סוף כל זה עומד להסתיים! גם בצבא אמנם אקום מוקדם ולא אשן הרבה (אני לא אהיה ג'ובניק...), אבל לפחות שם לא לומדים".

**שמינסטים
ופנימיסטים**

והצחוקים עם עמית הש"ש. זה היה הבית שלי ובעצם הרבה יותר מזה במשך שלוש שנים מדהימות. נורא עצוב להיפרד, אבל מצד שני אני שמחה שזכיתי לחוות את כל זה. "יהיה לנו מאוד עצוב לעזוב את בית הספר. כא"שר הגענו לכפר הופתענו לגלות כי יש מקום שכזה, חסר אלימות, כל כך פתוח וכל כך יפה. לאחר מספר שנים פה, אנחנו מסכימים ומרגישים שאנו יכולים להגיד בגאווה - זה הבית שלנו. החברים נהפכו למשפחה. רוב שעות היום אנחנו מבילים בבית הספר, כמעט כמו בבית. אנחנו קמים בבוקר וישר נמצאים איתם ומבלים איתם. ברור לנו שיהיו כאלה שעד כמה שנרצה, לא נראה עוה, וזה עצוב וקשה. שלא נדבר על הצוות החינוכי, שלא היה רק מורים ללימודים, אלא גם מורים לחיים, ואפילו רק החברים שאפשר לצחוק ולדבר איתם. לא נשכח אף אחד שפגשנו פה".

ערכים שיישארו איתך לכל אורך חיך. הכפר הוא מקום שמפתח אותך ומעצב לך את האישיות. לולא הכפר, לא הייתי מגלה שיש לי כישרונות חבויים. הכפר בנה אותי ואני לא יודעת איפה הייתי בלעדיו. אסיים בציטוט מתוך המנון הכפר: "זה הכפר שבו גדלתי, בו מצאתי את ביתי. גם אם עוד ארחיק ללכת - את רוחו אשא איתי!" אזכור את זה בהמשך דרכי בכל תחום שאבחר". מאיה כורם, תלמידת פנימייה מכיתה י"ב/5, מספרת: "מאוד אתגעגע לאווירה המיוחדת שקיימת רק בכפר. לא רק שהוא יפה וכולו ירוק, יש כאן גם אנשים מדהימים. זכיתי להיות חלק מהקבוצה הכי אדירה שהייתה פה, אתגעגע לכל כולם. לכל אחד יש הייחוד שלו. צברתי המון חוויות שהפכו לזיכרונות. יחסרו לי כל הצחוקים, השטויות של בן, החיבוקים של ורה, העזרה וההקשבה של רעות

ואיך מרגישים הבוגרים הפנימיסטים? שרון (שייני) שניה, י"ב/5, מספרת כי עצוב לה לסיים את בית הספר: "מלבד הלימודים והמפגש עם חברי החוצניקים בחיי היומיום, אנחנו גם חניכות פנימייה, מה שמקשה לנו לעזוב את הכפר. "הצוות החינוכי יחסר לי. יחסר לי נתי המחנך, הכי אח בעולם! יחסרו לי גם הצביטות של בן המדריך, ההשכמה של ורה והטווסים, החיבוקים של רעות, הפרצופים של הש"ש, שיחות הקבוצה, כמובן של שאר החניכים בקבוצה, ותתפלאו או לא, אפילו האוכל בחדר האוכל! ובכלל, להיות שמיניסטית ולשלוט בבית הספר. "הכפר מיוחד, כי הוא מאפשר לך להתפתח ולהגיע ליעדים שלא היית חושב שתגיע אליהם, מלמד אותך

אם שותים, לא נהנים

בסוף השבוע שאחרי פורים קראתי במקומון של עיר מגוריי כתבה על עשרות בני נוער שהשתכרו עד אובדן הכרה, עוד בטרם עלו להסעות שהובילו אותם למסיבת פורים מחוץ לעיר. כמחנכת ביתה י"ב, אני מודאגת מתרבות הבילוי של הנוער היום, שאינו מסוגל ליהנות ממסיבה או מבילוי, אם זה לא מלווה בשתייה מופרזת לפני האירוע ובמהלכו. אם כמה משתתפים לא מאבדים את ההכרה או מקיאים את נשמתם, הבילוי לא נחשב למוצלח. ליוותי את תלמידי השכבה לטיול השנתי בהרי אילת. בערב השני אחרי ארוחת ערב מפנקת בחוף הווילג', הסתערו התלמידים על רחבת הריקודים, ומתגובות שנשמעו באוטובוסים חזרה לאכסניה, היה זה אחד הבילויים המהנים שהם חוו.

אז אני תוהה, למה חייבים להשתכר עד אובדן שליטה, אם אפשר ליהנות מאוד גם בלי טיפת אלכוהול אחת?!

עדינה ברגר אידו, מחנכת י"ב/6

עושים שמח

היודביתניקים בפעילות פורים לכיתות ז'-ח'

סדר שיהיה פה!

כיתה י' 10/ נעל"ה ערכה לראשונה סדר ט"ו בשבט כהלכתו

כיף לי

← באתי מאוקראינה, מקייב. בש"נה הזאת הייתה לי הודמנות ללמוד בישראל. איך זה קרה? אבא שלי, שגר בישראל, ידע שיש תוכנית נעל"ה והוא אמר שאני יכולה לנסוע. חשבתי על זה הרבה והחלטתי. ברוך, שהיה לי קשה מאוד להיפרד מהחברים שלי, מאמא שלי, כי היא לא יהודייה. עשיתי כמה בחינות ואז טסתי לכאן. במטוס הכרתי את החברות שלי – לרה ואוליאנה. הן מאוד נחמדות. אחר כך הבנתי שאני גרה באותו חדר איתן בכפר הירוק.

אני בישראל כבר שבעה חודשים וכיף לי פה! יש לי חברים וחברות טובים, מצב הרוח מצויץ והלימודים נהדרים. בטח, בהתחלה היה לי קשה, לא ידעתי עברית, היו הרבה דברים חדשים והתגעגעתי מאוד, אבל אני ילדה חזקה והכול עבר. אני מאוד שמחה, שעכשיו אני פה ולא איברתי את הסיכוי שלי. כאן מעניין לי ויש אפילו אנשים, שנהיו כמו המשפחה שלי.

לובה מחמוטובה, 10/ נעל"ה

לובה מחמוטובה, ט"ו 10/ | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

ושאנחנו כבר צריכים שיהיה לנו מושג מינימלי על החגים בארץ. היא גם הציעה לחגוג את ט"ו בשבט בכיתה שלנו, כדי להראות ולהסביר לנו מהו החג הזה.

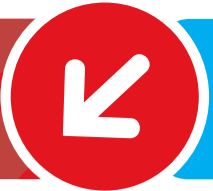
למחרת בהפסקה קיבלנו פרקים לק"ריאה מסדר ט"ו בשבט. בהתחלה רוב התלמידים סירבו ואמרו: "מה?... למה דווקא אני?" טוב, צריך להבין – זאת התנהגות שאופיינית לכי"תה שלנו. אבל אל תחשבו שאנחנו ילדים כל כך רעים ועצלנים. כנראה שאף אחד מאיתנו לא רצה לקחת אחריות על עצמו. אבל דייזי יודעת להשיג מה שהיא רוצה ואת מה שהיא חושבת

← כשגרתי ברוסיה לא שמרתי על המסורת ולא חגגתי את החגים של היהודים. לפני ט"ו בשבט ביקשה מאיתנו דייזי, המחנכת שלנו, לספר על החג באופן כללי: על המסורת, על ההיסטוריה, מה עושים, מה אוכלים בחג וכדומה. כתשובה לשאלה היא קיבלה מאיתנו שתיקה. אף אחד לא הצליח לענות.

דייזי הופתעה ואמרה, שזה ממש לא בסדר,

קבלת שבת לתלמידי נעל"ה. דייזי בר אילן, מחנכת י' 10/, ותלמידים

ידיעות אחרונות
הכפר הירוק

לייל ההפתעות

← אפילו הגשם לא הצליח לפגוע בהג הכי כיפי בשנה... בין יום חמישי 13 במארס ליום שישי 14 במארס נערך נשף פורים המסורתי בכפר הירוק. הנשף כלל את כל האטרקציות שמכירים התלמידים הוותיקים, וכמו תמיד - היו גם מלא הפתעות והנאות חדשות. תלמידי הכפר הגיעו בהסעות ביום חמישי בשעה שש, והתכנסו עם החברים בחדר האוכל. לאחר מכן התחילו לפעול המתנפחים באולם הספורט, ובחדר האוכל התחילה תחרות התחפושות השנתית, שבה הפגינו התלמידים יצירתיות ומקוריות בתחפושות שאי אפשר למצוא באף בית ספר אחר.

בהמשך נפתח מזנון ארוחת הערב, עמוס באוכל טעים ומגוון, ועל בטן מלאה התלמידים יכלו להפתעות להופעות ההרכבים שכיכבו בבית ריושקה ואף להפגין את כישורי השירה שלהם בקרייקי שפעל בבניין התיכון.

במקביל, חדר האוכל שמוכר לכולם מימי הלימודים, הפך לרחבת ריקודים גדולה. גם מזנון המתוקים היה מלא בכל טוב, ואחריו המשיכה המסיבה.

נשף פורים היה גדול ומהנה מאי פעם, ואיפשר לקחת הפסקה מהעומס הלימודי ללייל של מסיבה וביילוי עם חברים חדשים וותיקים.

יונתן גדות, י"א

